

XXVI
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МІР!
2022

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

*Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,*

*пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука*

Я голосую за мир!

**Матеріали XXVI Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»**

Рівне - 2022

У збірнику висвітлено основні погляди учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А. С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії*;

Дем'янчук В. А., доктор юридичних наук, професор – *співголова редакційної колегії*;

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Марчук О.О., доктор педагогічних наук, професор.

Пагута Т.І., директор Інституту педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент.

Борова В.Є., кандидат педагогічних наук, доцент.

Яницька О.Ю., кандидат педагогічних наук, професор.

Відповідальна за випуск – доц. **Мельничук Л.Б.**

*Кафедра загальної педагогіки та дошкільної освіти
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2022*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Проведення Міжнародних громадських учнівських читань «Я голосую за мир!» у ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука» стало традицією, якій виповнюється 26 років. Ініціатором проведення першого національно-патріотичного заходу є засновник нашого університету, доктор педагогічних наук, академік Степан Якимович Дем'янчук. Палкий патріот нашої держави, який пережив усі жахіття другої світової війни, ставши відомим ученим, був глибоко переконаним в тому, що морально-патріотичне виховання дітей та молоді є пріоритетним напрямом роботи освітнього закладу. Йому належить оригінальне педагогічне вчення, відоме в науці як педагогіка миру.

Сьогоднішні читання є особливими, адже вони проходять в час героїчного захисту українцями своєї рідної землі від зазіхань рашиського загарбника. 24 лютого 2022 р. в Україні розпочалася повномасштабна війна, яка вийшла за межі територіального конфлікту на Сході, і діти всієї держави стали свідками та жертвами її руйнівної сили. Уже не з книжок, історичних фільмів, розповідей воїнів ООС, а з досвіду власного переживання страху під час сирен та вибухів ракетних снарядів, перебування в укриттях, зустрічі з ворогами учнівська молодь висловила свої бачення проблеми війни та миру.

У представлених в збірнику творах відображено трагічні події, які забрали життя цивільних людей та спричинили руйнацію в багатьох містах України. Діти співчують вдовам і сиротам, моляться за невинних жертв та загиблих захисників в Маріуполі, Бучі, Ірпені, Гостомелі, Миколаєві, Херсоні та інших містах і селах. Наскрізною ідеєю кожного твору є бажання жити на мирній землі, віра в перемогу, співчуття постраждалим. В розумінні дітей Україна - це багатостраждальна мати, яку потрібно захищати та піднімати з руїни.

У цьогорічних читаннях взяли участь понад 200 учнів, серед яких: діти з України (м. Рівне, Рівненська, Полтавська, Черкаська, Хмельницька області) та зарубіжжя (Грузії, Туреччини, Польщі). До збірки XXVI Міжнародних учнівських читань «Я голосую за мир» включено 190 найкращих учнівських творів.

Миротворчі ідеї, проголошені Дем'янчуком Степаном Якимовичем, сьогодні активно втілюють у науково-педагогічній діяльності викладачі закладу вищої освіти, педагоги, з метою формування національно-патріотичної свідомості юних громадян України, глибшого усвідомлення учнівською та студентською молоддю необхідності стояти на варті миру в державі, адже згуртованість нації може подолати сили будь-якого ворога.

Проведення учнівських читань «Я голосую за мир!» сприяє формуванню патріотизму, вихованню поваги до рідного народу, моральних та духовних цінностей, усвідомленню необхідності розбудови власної державності на принципах миру, толерантності, взаємоповаги між народами.

Слава Україні! Героям слава! ВСЕ БУДЕ Україна!

Оргкомітет читань

ПОЕЗІЯ

Валько Уляна,

*2 клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскіні, Сарненський р-н, Рівненська обл.*

Голосую за мир

Я прошу у Бога щиро,
Дай нам спокою і миру,
Щоб прийшла тепла весна
І закінчилась війна.
Хай не буде більше горя
Світло темряву поборе,
Хай розквітнуть квіточки
І зрадіють діточки.

Мельник Софія,

*1-А клас, Великожолудський ліцей,
Вараський район, Рівненська обл.*

Мир-це я

Мир- це я,
Це моя сім'я.
Мир - це мама з татом
І сестра і з братом.

А моя сім'я-
Це моя родина.
А моя родина-
Це вся Україна.

Тож давайте, люди,
Будем в мирі жити.
І свою країну
Гідно боронити!

*Морозовська Дарина,
2 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради
Дубенського району, Рівненської обл.*

Повертайся живим!

Повертайся живим!
Повертайся додому, солдате!
І нехай вороги забираються з наших земель.
Повертайся живим!
Повертайся до мами і тата,
Як вертає до рідних країв журавель.
Я молюся за тебе!
Маленькі долоньки складаю.
Хоч не знаю тебе та у Бога щоденно прошу!
Повертайся живим!
З перемогою тебе я чекаю!
Та війну ворогам я ніколи уже не прошу!

*Павлюк Світлана,
1-А клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Сьогодні голосую я за мир,
за сонце та за посмішки ласкаві.
За радість та надії у очах малих дітей.
Та за життя за щастя всіх людей.

Ми діти, що війни не бачили, не знали,
не дай нам Бог пізнати цих страхів.
Шануймо воїнів, які оберігають
Наш спокій, затишок та прагнення до мрій.
Лишивши дім, країну захищали
Щоб мир і злагода лунало звідусіль
Своє життя і гідність віддавали
Щоб зберегти майбутнє покоління.

*Гучинський Марк,
2-В клас, НВК №12,
м.Рівне*

Моя країна

За лісами, за степами,
Є моя країна.
Вона щира, вона рідна –
Наша Батьківщина!
Її люблять сини й дочки
З Заходу до Сходу.
Бережуть її кордони
Від ворожого полону.
Гори величаві,
І лани, і ріки,
Боронять наші солдати,
Я пишаюсь ними!
Є у нас моря чудові,
Гарні краєвиди,
Затишні оселі,
Різнобарвні квіти.
Щастя мати,
В мирі жити, -
Вірити й любити!

*Денисюк Максим,
2-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Нав'язана війна

Гучно сирена гуде,
Падають бомби у двір.
Страшно і болісно нам,
Суне на нас дикий звір.

Нишком в куточку молюсь,
В Бога прошу договір.

Буду хорошим завжди!
Тільки пошли нам всім МИР!

*Савінова Катерина,
2 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради
Дубенського району, Рівненської обл.*

Ти хлопчик був з блакитними очима

Ти хлопчик був з блакитними очима
Малий і щирий як і я сама,
Тебе любила крепко вся родина,
Та в вашу долю втрутилась війна

Ти став солдатом, воював багато.
Тебе чекала мама в будні й свято
Не дочекалась, ти лишивсь в полях,
Твою кров'ю скроплених житах.

До мами ти вертаєшся лиш в снах
Тим хлопчиком блакитнооком, щирим,
І не героєм, а дитятком милим
Із вогником надії у очах

То нащо ж нам жорстока та війна
Герой в нас є, а хлопчика нема.

*Богуш Гліб,
3 клас, Головинський ліцей
с. Головин, Рівненська обл.*

Щоб був мир у всьому світі
Щоб був мир у всьому світі.
Щоб було небо чисто блакитним.
Щоб сонце сяло, війни ми не знали.
Щоб люди дружно жили!

*Боровець Олена,
3 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Ми голосуємо за мир по всій землі
Ми голосуємо за мир по всій землі.
Молим тебе, Господь, про охорону.
Якби ж не Твоя милуючи рука,
То всі давно б пішли із дому.

Ти нам потрібен в ці тяжкі хвилини.
Коли все навкруги тремтить від страху.
Що ж буде з нами у ці днини?
Не дай нам жити з дітьми праху.

Вступися, Всемогутній, ти все можеш.
Тільки довіритися нам потрібно в твої руки.
О люди, схаменіться на дорогах,
І перегляньте ви свої поступки.

Молим Тебе за владу в Україні.
Дай мудре серце і тверезу думку.
Збуди людей, які заснули у ці дні.
Нехай засяє мир в серцях повсталих.

*Воронюк Олександра,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Героям-захисникам
Хай Вам сміється сонечко ласкаве,
присвячують вірші й пісні.
Повага Вам, герої, слава!
Всі дні хай будуть сонячні, ясні!
Я Вам бажаю сотню літ прожити,

не знати горя і біди
і Україні мирній послужити!
Щасливі і здорові будьте Ви завжди!

Наші воїни переможуть у цьому двобої!
Рашисти обстрілюють міста України.
Гинуть люди рідної країни.
Обстрілюють школи і дитячі садочки...
Стріляють рашисти з ворожої точки.
Воїни українські нас захищають,
мирних жителів від окупантів обороняють.
Наші воїни - безстрашні герої!
Вони переможуть у цьому двобої!

*Голофриш Володимир,
3, клас Головинський ліцей,
с. Головин, Рівненської обл.*

Я голосую за мир!
Я люблю свою країну.
Вона зветься Україна.
Люба, мила і квітуча.
Мова наша солов'їна.
Люди добрі і співучі.
Мирна нація моя.
Україна – то є я!

*Жабчик Маріанна,
3, клас Головинський ліцей
с. Головин, Рівненської обл.*

Я голосую за мир!
Як ми хочемо жити у мирі
На рідній своїй землі!
Щоб з дому не боятися вийти,

А до школи з радістю йти.
Ми хочемо, щоб сонце світило,
Співали би дзвінко пташки.
Щоб люди були всі щасливі.
У мирі зростали всі ми!!!

*Кузьмич Вікторія,
3-А клас, Клеванський ліцей №1,
сmt. Клевань, Рівненська обл.*

Мир очима дітей

Благають усі діти
Про мир у всьому світі...
Як сонечко засяє вранці,
Я посміхнусь любій матусі,
Беру на плечі ранець,
Стежинку згадую шкільну,
І по ній впевнено іду.
Навколо мене – шум дороги,
І лісу гомін, і полів.
Дитинство моє безтурботне
На крилах птахи принесли
У мирному небі блакитному,
Де не ревуть літаки.
Вгорі хмарки легенькі,
Внизу дітки веселенькі.
Ми дякуємо кожному солдату,
Що захищає рідний дім,
І дітвору, яка живе у нім.
А трішки підростемо –
І кожен рішуче скаже:
– Я голосую за мир!
Благають усі діти
Про мир у всьому світі...

Липчак Давид,

*3 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Моя дитяча мрія

Я здіймаю рученята до небес
І у Бога миру благаю.
Адже не треба ніяких чудес,
Коли мир панує у кожному краю.

Моя єдина мрія – МИР,
Мир – одне моє прохання.
Дай, Боже, мудрості усім.
Нехай не буде болю та страждання.

Мацкевич Михайло,

*3 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Нав'язана війна

Вогонь. Постріл. Журба.
Навіщо ти прийшла?
Для чого ти нам, війна?
Біль і втрати лише принесла.

Забрали в неволю
Молоду хлоп'ячу долю.
Покрили молоде тіло білим рядном,
Навік приспали вічним, тихим сном.

Не співають більше в садах солов'ї,
Плачуть дівчата великі й малі.
А найбільше страждають матері,
Що синів своїх вберегти не змогли.

Олицька Олександра,

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Дякую вам, солдати!
Чудово у мирі зростати!
Прекрасно родину мати
і гуляти, й в ігри грати,
і батькам допомагати!
А недобре, як стріляють,
школи палять і вбивають,
коли гинуть люди,
коли сльози всюди...
Дякую вам, солдати,
що спокійне життя можу мати,
що у мирі я зростаю
і що друзів добрих маю!

Прокочук Анна,

3 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,

Рівненський р-н, Рівненська обл.

Повертайся живим
Зажурилась Україна:
Важка в неї доля.
Ворог грізний забирає
Нас, дітей, в неволю.

Миру хочем в Україні.
Чому ж плаче мати?
Схилилася над могилою
Вбитого солдата.

Повертайся живим , тату,
З далекого краю.

Ми за мир в усій країні.
Ми тебе чекаєм!

*Рудько Роман,
3-Б клас, Бугринський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Україна – єдина
Я живу в Україні,
Це найкраща земля.
Як же добре дитині
Тут радіти щодня!

Україна – єдина!
Тож любімо її.
Щедра, добра родина
Має жити завжди.

Буду щиро молитись
За єднання і мир.
Хай квітує єдиний,
Рідний край дорогий.

*Снігур Вероніка,
3-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст.№ 4,
м. Здолбунів, Рівненської обл.*

Молитва за мир
Боже ,дай миру нашій неньці-Україні!
Боже, дай миру нашій рідній землі!
Нам потрібен мир, щоб вчитись у школі!
Нам потрібен мир, щоб жити в спокої!
Нам потрібен мир – для радості і сміху!
Нам потрібен мир, щоб країну могли розвивати
Та батьків своїх добром прославляти!

Боже, нехай панує мир на нашій Україні!
Нехай вона завжди буде єдина!
Боже, дай миру нашій рідній землі!

*Столярчук Вікторія,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай воїнів –героїв усі пам’ятають!
На сході країни постріли лунають.
На сході країни воїни стріляють.
Українські воїни відважні,
мужні, сміливі і безстрашні!
Хай же на сході закінчиться війна,
тривала, кровопролитна і страшна вона.
Хай наші захисники у мирі проживають.
Хай воїнів –героїв усі пам’ятають!

Україна обов’язково переможе!!!
Рашисти напали на Україну,
на нашу рідну країну.
Я вірю, що скінчиться війна
і не повториться вона.
Вірю: армія знищити ворога зможе!
Україна обов’язково переможе!!!

*Тарасюк Анна,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мріють в мирі жити діти
Хочуть люди всі радіти,
мріють в щасті жити!
Мріють в мирі жити діти,
з усіма дружити!
Та на сході неспокійно-

там іде війна.
Там стріляють і вбивають-
тиші там нема!
Мрію, щоб війні жакливій
вже прийшов кінець
і додому повернувся
воїн – молодець!
Мрію, щоб він був щасливим,
і здоровим, і вродливим!

Ткач Дмитро,

*3, клас Головинський ліцей
с. Головин, Рівненської обл.*

Я голосую за мир!

Про мир в Україні мріють усі!
Миру на Землі хочуть усі!
Мир – це щастя для всіх.
Небо ясне, хмари біленькі,
Сонечко ясне – мрія кожного з нас.
Миру хочуть усі – я і ти!!!

Форносова Злата,

*3, клас Головинський ліцей
с. Головин, Рівненської обл.*

Я голосую за мир!

На цій землі ми народились.
Багато мудрого навчились.
Наш символ – запашна калина.
А Батьківщина – Україна!
Мій рід в'ється в'юнкою лозою.
Україна найкраща для нас із тобою.
Ми за мир в Україні
І у цілому світі!

*Хом'як Роман,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Слава нашій Україні!
Наша ненька-Україна.
Наша мова - солов'їна.
Ми твої сини і доньки,
наче сизі голубоньки.
Ми так хочем мирно гратись,
веселились та сміятись!
Всіх до миру закликаєм!
Нашим воїнам бажаєм:
як діди наші фашистів,
щоб громили ви рашистів!
Хай звучить в віках віднині:
Слава нашій Україні!!!

*Цимбалюк Вероніка,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочемо, щоб люди війни не знали!
Діти навчаються у школі.
Вони не хочуть знати війни ніколи.
Діти хочуть дружити
і у мирі завжди жити.
Діти хочуть, щоб пташки співали,
щоб гарні хмаринки пропливали,
хочуть, щоб пахучі квіти розцвітали,
щоб люди ніколи війни не знали!

*Чикалюк Анна,
3 клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Наш край

Моя земля – моя країна,
моє село – моя родина.
Куди я завжди повернусь?
Кому я в правді зізнаюсь?

Тут ніжно пахнуть
ліс та луки.
У щасті зростають
Батьки, діти, внуки.

І щастя більшого не треба
мені. Усе таке просте:
хай під високим мирним небом
наш край квітує і росте!

*Шулятьєв Матвій,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай мир панує в Україні!

Люди хочуть в мирі жити.
Багато людей хочуть дружити.
Всіх людей треба поважати,
миру країні хочу побажати.
Коли мир, люди радіють.
Коли мир, жито сіють,
Хочуть миру усі люди.
Хочуть миру всюди.
Хай мир панує в Україні,
в моїй рідній країні!

*Божук Софія,
4 клас, Бугринський ліцей,
с.Бугрин, Рівненська обл.*

Тату, не йди на війну...

Тату, не йди на війну!
Не йди, мій татусю, благаю!
Я Богу тихенько за тебе молюсь,
В молитві колінця схиляю.

Тату, не йди на війну!
Хоч я ще маленька та знаю
Там стукіт гармат, кулемети ревуть,
Не чути, як птахи співають.

Тату, не йди на війну!
Вже сонце за обрій сховалось.
А я все тихенько і щиро молюсь,
Щоб ти залишився у рідному краї!

*Данилюк Надія,
4-А клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

З Україною в серці

Рідний край – це Україна
Така ласкава ненька солов'їна!
Привітні люди, поле, гай...
Як добре нам було тут жити
І ніколи було тужити.
І ось зло – війна прийшла :
Вона біду нам принесла.
Бомблять і Київ, і Ірпінь,
Маріуполь і Херсон,
Львів і Луцьк і навіть рідне місто Рівне.

Та люди не злякались,
А разом згуртувались.
До бою стали всі дорослі і малі.
Хто кулемети взяв у руки,
Хто хліб пече і булки,
Хто вірші пише і пісні.
Всі Україну захищають
І Господа Всевишнього в своєму серці мають.

*Коловська Олександра,
4 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир очима дітей

Хай буде мир на всій землі,
Дитячий сміх нехай лунає,
Хай знають всі,
Ніхто країну не здолає.
Під небом чистим, голубим,
Де колоситься жовта нива,
Де на руках з дитям малим,
Сміється матінка щаслива!

*Наумець Ірина,
4 клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська область*

Україна- єдина!

Україна- це моя земля,
Тут народилися моя сестичка й я,
на ній працюють мої мама й тато,
тут щирих й добрих так людей багато.

Тут зеленіють радісно ліси,
Нас щиро ягодами так пригощають,
Нема ніде милішої краси

Й ріднішої мені землі немає.

Тут народилась я і тут живу
Молитвою день кожен зустрічаю:
«Мій Боже, бережи країну, Ти мою»
Бо кращої за неї я не знаю.

Я дякую усім солдатам
Я дякую усім солдатам,
Що ворогів нема в селі.
Що можу я спокійно спати
Й гуляти на своїй землі.

А десь там, в Харкові, стріляють,
У Запоріжжі плачуть всі,
І люди дім свій залишають,
Хоч дуже важко їм усім.

Тож дякую я всім солдатам
Я хочу миру на землі,
Молюсь до Бога і благаю,
Щоб вороги скоріш пішли!

*Ніколайчук Захар,
4-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир очима дитини
Які думки є у дитини?
Які переживання є?
Щоб мир був в нашій Україні!
Щоб всі були здорові і живі!
Щоб квіти не горіли в полі,
Щоб сльози радості були,
у мами, доні і синочка...
Щоб серця щасливії були!

Чому ми маєм землі віддавати?
Родючі, наші....дорогі.
Там має жито виростати,
У печі хліб смачнесенький пекти.
Люблю свою я Україну,
Чарівні гори, ліс, поля.
Люблю я кожну людину,
Так вчить Господь, мале дитя.
Які думки є у дитини?
Чи думав ворог про дитя?
Прошу я Господа єдине-
Даруй нам мир, Щасливе всім життя!

Поцікайло Поліна,

*4 клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскіні, Рівненська обл.*

Я дякую тобі, солдате
Я за тебе, мій солдате,
Щиро-щиро помолюсь,
Нехай кулі оминають
У жорстокому бою.
Щоб живим ти і здоровим
В свою хату повернувсь,
Щоб жили ми всі щасливо
Щиро-щиро помолюсь.
Хай розквітне Україна,
Хай закінчиться війна,
Хай не буде більш руїни
І розквітне знов весна.
Я за тебе, мій солдате,
Щиро-щиро помолюсь,
Бо пішов ти захищати,
Рідний край, землю свою.

*Рижко Анна,
4 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Для нас війна уже не сон.
Для нас вона вже сьогодні!
Прокинулась сьогодні перед ранком.
Не розумію котрий сьогодні день.
Та так далеко до світанку.
Світанку, у якому є сім'я.
Усі світанки перекреслили війна.
Війна підступна та жахлива.
Кому та навіщо потрібна вона.
Ламаючи долі людини.
Де кат, що сидить у кремлі.
Що руки потирає криваві.
Нічого не треба йому у житті.
Лиш смерті дитячі невинні.
Він наче нестримна п'ятьма.
З усіх усюд виповзає.
Та на своєму жахливім шляху.
Усе красиве та живе вбиває!
Для нас війна уже не сон.
Для нас вона - жахіття.
Та вірю переможемо ми.
І слава наша буде на століття!

*Байкевич Владислава,
5-Б клас, ліцей №3,
м. Костопіль*

За мир за колоски наліті
Весняне сонце зігріває землю,
Побуджує підсніжники від сну,
А я молюся Господу щоденно

За Україну мирну і ясну.
За колоски, що дощиком умиті,
За свіжий хліб і щедрий урожай,
За соловейка і волошки в житі,
За мій такий прекрасний рідний край.
Молюся тихо за свою родину,
І за солдат, що спокій бережуть...
О Богородице, почуй мене, дитину,
Дозволь іще дитиною побуть...
Дозволь сповна набігатись по росах,
Натішитися маминим теплом,
Нехай минає ця лиха загроза...
Благослови нас, Матінко, добром!

*Дмитрук Софія,
5 клас, Микитицька гімназія,
с. Микитичі, Рівненська обл.*

Мій голос – майбутнє України
Наступив ворог на Україну...
Ховаються налякані люди.
Де ж той мир? Де те щастя?
Коли в добрі ми жити будем?
Не хочу, щоб гинули люди!
Я знаю, ми сильний народ.
Хочу миру в своїй Батьківщині,
Щоб всі люди стали щасливі,
І забули війну, як страшний сон.
Ми всі молилось за Україну,
Й з нетерпінням чекаємо миру!
Вірю, замайорить в небі прапор наш знов!
Буде воля в наші країні,
Просто чекайте,
СЛАВА УКРАЇНІ!

*Дмитрук Яна,
5 клас, Бугринський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна,
Коли Росія поспіша
Напала на Україну нашу,
На наш народ, на землю нашу.
Бійці під градами вогню
Боронять Батьківщину.
Ні крихти рідної землі
Не віддають Росії.
Безсмертні кіборги...
Їх сто, під тиском
Градів, танків, бомб
На смерть стояли
За Донецький аеропорт.
Не забуваймо, друзі,
Цих полум'яних днів
Й захисників держави,
Що в пам'яті живі.

*Дубова Вікторія,
5 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Україна – єдина
Моя ти рідна Україна,
Чому одна, сумна стоїш на цьому світі?
Чому не чую я твій спів?
Усе завмерло, наче спить.
Лиш чути вибухи,
Земля дрижить.
І плачуть діти, ридають батьки.
Що сталося з тобою, рідненька,
Скажи?

Мовчиш...
Я знаю, ти сильна.
Без слів розумію твій біль.
Бо ворог проклятий, вбиває
Твоїх дочок й синів.
Ти все переможеш, здолаєш,
Я вірю!
Ти глянь, моя ненька, яка ти чудова!
Як сонечко світить у наше віконце,
Які квіти пахучі у нашім саду.
За тебе, рідненька,
Я Бога молю!
Бо ти для нас в світі єдина, одна.
І кращої тебе, більше нема.

*Карповець Кристина,
5 клас, Заболотська гімназія Березівської сільської ради,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Я за мир
Я за мир! Не треба нам війни!
Та не настільки ми багаті,
щоби рідну Україну
ворогам віддати.

Куди сунеш свої руки,
Путіне, ти кате?
Через тебе восьмий рік вже
плаче моя мати.

Не віддамо Україну!
Виборем свободу!
Переможуть супостата
хлопці-патріоти.

Буде вільна моя ненька
з заходу і сходу.
Запанує мир і спокій
для мого народу.

Не заплаче більше мати
за своїм синочком.
Буде тішитись на старість
в вишневім садочку.

*Кіяш Уляна,
5 клас, Боремельський НВК «ЗОШ I-II ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Повертайся живим!

Ти пішов - бо війна..., а вона залишилась сама -
Сива матінка і кохана дружина.
Це війна..., так, війна....
В чому ж винна твоя маленька дитина?

Ми чекаєм тебе, повертайся живим!
Ох , як сльози ллються рікою!
- Татку , де ти ? На ручки візьми ...
В далеч дивиться сумно дружина.

А тебе там нема , далеч пуста...
І без тебе пуста та хатина,
Де старесенька мама, де кохана твоя,
Де без тебе зростає дитина.

Ти ж пішов – бо війна..., ти солдат,захисник...
На тебе надіється наша Україна,
Бо ти мир бережеш ,спокій ,молодість й старість,
І дитинство щасливе і доньки, і сина.

Ти пішов – бо війна... А зима , як зима –
Огорнула усе тихим сном.
Ти ж нам спокій даєш, та настане весна,
зацвіте все зеленим розмаєм!
Ти повернешся й з далечі постать твоя,
ніби сонечко з хмарки загляне.

Ти прийдеш! Так, прийдеш - і обійме дружина твоя ,
Обітре ті солоні гіркі сльози
Й рученята маленькі зігріють тебе -
І щасливою буде родина!

Буде мир, вірю я і молюся до Бога щоночі:
- Захисти , збережи і додому верни,
щоб не плакали матері й дочки!
Повертайтесь живими, вас чекає сім'я !
А за дитинство спокійне, за віру в життя, солдате,
Від усього серденька тобі щиро дякую я!

*Лебідь Ярослав,
5 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир починається з тебе...
Мир починається з посмішки,
Мир починається з щирості...
Мир не ставить навколішки,
Мир потребує зрілості.
Мир – це не стан й не емоція,
Це взаємна позиція...
Мир не ділять на порції
Й не розділяється звичаями.
Мир, коли серце всміхається,
Неба блакить без війни.

Мир, коли поряд не сваряться,
Й нема між народом стіни.
Мир починається з мене...
Мир починається з тебе...
Миру благаєм сьогодні,
Бо мир – це Українська потреба!!!!

*Магаревич Максим,
5 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради
Дубенського району, Рівненської обл.*

Запалим свічку

Запалим свічку і підем прощатись
Із тим хлопчиною, що ніби спить,
Невже йому було всього лиш двадцять,
Невже... і по щоді сльоза біжить...
Лиш двадцять років як на світі
Його пора уже прийшла,
Так тяжко, важко стало жити,
І мама сумною пісню затила.
Лиш перші кроки і кохання,
Лиш перший подвиг, і кінець,
Скажи мені, моя країно,
Невже та так уявляєш честь?
Невже ти так змогла зробити,
Постати тих, хто твій цвіт,
Я хоч мала, та вмію жити,
І я таки збудую світ.

*Мельничук Маргарита,
5 клас, Боремельський НВК «ЗОШ І-ІІ ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Війна

Війна – це люте слово.
Я ще не бачила її,

Та не бажаю я нікому
Почути вистріли страшні.
В полях скривавлені лежать
Рідненькі хлопці Батьківщини...
Вони життя всі віддали
Для перемоги України!
У душах в нас горить надія –
Ми переможемо біду!
У мене в серці теж є мрія –
Забути цю страшну війну!

*Мосійчук Назар,
5 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Повертайся живим

Я знаю, солдате, нелегко боротись
Але здаватись ти не смій.
Тебе чекають рідні і кохана мати
У рідному краю твоїм.
І ти пам'ятай, щоб не смів забувати
Що ти посадив біля рідної хати,
Радісні посмішки друзів і рідних,
А не їхні сльози гіркі.
Повертайся живим «не вбивай!» свою матір
Поганими звітками про загибель свою,
Бо ця війна не потрібна нікому
Ні тобі, ні мені, одним словом **НІКОМУ!**

Чому плачуть українські матері

Як радісно ввечері стежиною йти,
І милуватись рідними красвидами.
Прямувати лише вперед
Не закриваючи очей.
Але це було лише колись

Тепер в душі смуток і тривога,
Навкруги обстріли гучні
І чути крики дівчори, сльози молодих дівчат і матерів.
А юнаки стоять у військовій формі,
В обіймах своїх рідних
І слова вони їм промовля:
Мамо, я повернуся додому живим,
Обійму тебе, як зараз
Під голубим яскравим небом,
І підуть тоді усї смутки і тривоги.
А зараз мамо відпусти,
Повинен я рідну землю захищати
Від тих загарбницьких рук лихих.
Прости, мамо, прости
Я хочу, щоб раділи діти
Мир був на усій Землі
А Батьківщина, щоб Незалежною була!

*Панасюк Вікторія,
5 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради,
Дубенського району, Рівненської обл.*

Щоб поруч був лиш ти
Візьми мою долоню й усміхнися,
Я хочу відчувати твою любов,
Я хочу, щоб для мене ти наснився,
Я хочу чути тебе знову й знов.
Ти певно десь далеко і не знаєш,
Як я без тебе тут живу,
Ти знаєш, тату, я скучаю,
І Господа щодень прошу.
Прошу, щоб дав нам з мамою сили,
Щоб брата розуму навчив,
Щоб ти щораз мені наснився,
Щоб наш сімейний вогник засвітив.

Татусю, в нас усе в порядку,
Ростем, живемо, садимо квітки,
Одного лиш нам не вистачає –
Щоб поруч був лиш ти...

*Панчук Соломія,
5 клас, Курозванівський ліцей,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Присвята Захисникам-Оборонцям України!

Із часу існування України
Любов до неї несли з глибини віків,
Сини і доньки, що узявши зброю,
Вмить втілились у Янголів-Захисників!

Вони несли й несуть Вкраїні світло волі,
Допоки вороги на нас ідуть.
І всю любов до рідної країни
В своїм і нашім серці бережуть.

Вони для перемоги усе роблять!
Стоять за всіх- за себе і за нас!
Я вірю! Вони встоять, переможуть
Й повернуть Україні світлий час!

Ми дякуєм вам друзі- Оборонці!
Подяка наша лине крізь віки.
І доти буде Вільна Україна-
Допоки в неї є Такі Захисники!

*Папроцька Христина,
5 клас, Боремельський НВК «ЗОШ І-ІІ ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Я за Мир!

Хай буде мир на всій землі.

Хай буде мир і в Україні.
Нехай не плачуть матері
Усюди, в будь-якій країні.

Я хочу, щоб не було війни
І діти з батьками щоб зростали,
Щоб благодатні світлі дні
І для народу рідного настали!

Хай голуб миру пролетить, і в Україні
Хай жовто-синій прапор майорить!
Хай пісня солов'їна ллється над полями,
Й молитва українська хай звучить над нами!

Прислухайся, наш добрий Боженьку,
До материнських і дитячих молитов –
І мир на землі українській
Нехай відродиться знов!

Симоненко Анастасія,

5 клас, Клесівська гімназія

с.Клесів, Сарненський р-н, Рівненська обл.

Мир очима дітей

Дитячому серцю тривожно і страшно –
Воно так тріпоче, тремтить...
Коли у новинах показують жахи,
А хочеться в радості жить.

За МИР голосує уся Україна,
Не треба холодних гармат.
Нехай в ріднім колі зростає дитина,
Не знаючи про автомат.

В обіймах із татом й матусею сяде,

Розкаже їм в'язку казок,
І знатиме, що завтра ранок настане,
І сонце злоскоче діток...

Вірить у МИР серденько маленьке,
До Бога молитися мчить.
Так хоче щоб в тата і в рідної неньки,
Ніколи сльоза не бринить.

Не бійся, дитино! Замруж оченята,
Усе буде добре, повір.
Тебе є кому від біди захищати.
Живи, прославляючи МИР!!!

Фищук Каріна,

*5 клас, Боремельський НВК «ЗОШ I-II ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Ніколи не скориться Україна моя

На нас росіянци пускають летючі ракети,
Бомблять наші села, міста і родючі поля...
Вбивають, катують, лякають,
Та ніколи не скориться їм
Україна моя!

Ми стільки століть
Воювали за нашу свободу –
І мрія здійснилась ота вікова!
Народ мій змете росіянську заброду –
Настане для на всіх щаслива пора!

Мама донечку назвала Джавеліна,
Тато сина Байрактаром зве –
Україну не поставити ніколи на коліна!
Вона скоро все рашистське зло змете!

Світ вітає Україну!
Гордо жовто-синій стяг злітає!
Гімн український над землею лине!
Україна гостинно друзів приймає!

*Березка Марія,
6-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми хочемо миру!

Моя Україно, кохана нянько,
за тебе щовечора молюся тихенько.
Молюся за спокій, за мир, за родину,
за свою рідну квітучу країну,
щоб мирне небо було над нами,
щоб поле завжди колосилось житами,
щоб квіти пахучі у лузі цвіли,
щоб українці мирно жили
і сонце яскраве світило із неба!
Нічого нам більше у світі не треба!
Лиш миру в країні і миру в родині,
щоб ми, українці, були всі єдині!
Ми скажемо дружно: «Ми хочемо миру!»
і цього ми бажаємо дуже всі щиро.
То ж давайте країну свою захищати
і недругів в неї ніколи не пускати!

*Грогуль Анастасія,
6 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради
Дубенського району, Рівненської обл.*

А знаєш, я уже доросла
А знаєш, я уже доросла,
Сьогодні вперше очі навела,
Сьогодні розпустила я волосся,
А вчора розпочалася в нас війна...

Ще вчора я ляльками гралась,
Сьогодні вчусь тримати автомат,
Ще вчора маму мала,
Сьогодні – я сама і менший брат.
Сьогодні я уже доросла,
Не бійся, я не нагрішу,
Сьогодні я стаю на захист,
А завтра я відріжу вже косу.
Сьогодні я вдягаю берці,
Хоча не личать вони під макіяж,
Сьогодні калатає шалено серце,
І десь там зривається снаряд.
«Не парся», все буде в порядку,
Навчуся, знаю, не одна
Сьогодні я стаю доросла,
Сьогодні я стаю сама!!!

Данилюк Любов,

*6-А клас, Яцьковицька філія опорного закладу Балашівський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Крик душі

Війна – це більш ніж слово.
Війна – це тисячі людей, в яких пролита кров,
Це крик душі, яка про мир благає й спокій.
Про тишу і відсутність материнських сліз.
Про те, щоб зник весь страх в серцях
І мирно спали усі діти.
Але ніщо й ніколи не загоїть той вічний жах та біль в очах.

*Крутій Олександр,
6-Б клас, Бугринський ліцей,
с. Бугрин, Рівненська обл.*

Я проти війни

Люди, живіть без війни!
Нехай любов і ласка буде в світі.
Добро розквітне, а війна
Назавжди зникне, будемо радіти.
Станемо поруч, заспіваємо пісню,
Візьмемо за руки близького свого,
І сонце з неба променями блисне,
Розвіє морок, світлом огорне!

*Лотоцька Софія,
6 клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскині, Сарненський район, Рівненська обл.*

Українські матері

Чому плачуть українські матері,
Схиляючи коліна у молитві?
Бо їх сини, в жорстокій лютій битві,
Десь на сторожі рідної землі.

Чому матуся ніжно так до серця,
Свого малого сина пригорта?
Бо він її душа у світі рідна,
Її одна підтримка, захист і мета.

Не плачте, українські матері,
Сини ваші – найкращі в цілім світі,
Вони стоять за мир на всій землі,
Вони воюють, щоб зростали мирно діти.

*Мосніцька Дарина,
6-Б клас, Бугринський ліцей,
с. Бугрин, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон ...

Війна, на жаль, уже не сон,
А біль і крик мого народу.
Це лихо, що прийшло до нас,
Й закрило сонце нам пільмою.
Це сльози й стогін матерів,
Дитячий плач і розпач всюди ...
Немає дочок і синів,
Забрали в них життя катюги.
Щодня молюся і прошу
У Бога миру для України.
Щоб закінчилася війна
І всі спокійно жили люди.

*Савінова Анастасія,
6 клас, Птицька гімназія Тараканівської сільської ради
Дубенського району, Рівненської обл.*

Не соромно?

Ну що дружок, ти так і куриш,
Гуляєш в клубі і кафе?
Ну що дружок, мене ти чуєш,
Мене і серденько моє?
Не соромно тобі дружище,
Отак молодість помарнувати?
Не соромно ходити, пити,
Не соромно отак країну «розвивать»?
А бачив там, на горизонті,
Ворожі танки й літак?
Так-так, дружок – це Україна,
За неї треба воювать.
Не смішно вже так років вісім
Не смішно, хочеться кричать,

Подумай, друже, певно потрібно
Замість стакана автомата брать.
Ну що дружок, ідем, покурим,
Хоча я цього не роблю,
Але повір, певно я скоріше,
Візьму й піду за тебе на війну...

*Шандалюк Денис,
6-А клас, Бугринський ліцей,
с. Бугрин, Рівненська обл.*

Я проти війни

Люди, що захищають нашу державу,
Що споконвіків захищають права,
Згадайте про мирне небо над нами,
І про чисте повітря, щоб зеленіла трава!

Нехай без кровопролиття закінчаться проблеми,
Щоб наша Україна знову цвіла,
Щоб кожен військовий повернувся здоровим
І кожна мама дочекалася сінка.

*Буй Поліна,
7-В клас, ліцей «Олімп» №30,
м. Кременчук, Полтавська обл.*

Кохана та люба моя Україна

Кохана та люба моя Україна!
Ти для нас усіх Єдина.
Мова твоя солов'їна
Свобода твоя неймовірна

Блакитне небо та поле пшениці,
Сонячні зблиски живої водиці
Не хвилюйся через втрати у природі, мові,
Все це відбудуєм і якнайскоріш відновим.

Тож у цю лиху годину
Ти тримайся, Україно!

***Веремійчук Вікторія,**
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Лист солдату
Мужній солдате!
Тобі сповіщаю,
що на землі без війн не буває.
Завжди щось втрачаєш
і щось забираєш.
По - іншому ти вже ні як не зіграєш.
Тому постарайся нас всіх захистити
від злоби ворожої,
від зброї бандитів...
Ми будемо широко всі вдячні тобі
за мужність й відвагу
на полі війни

***Воробей Ангеліна,**
7 клас,
с. Бугрин, Рівненська обл.*

Оживають розстріляні квіти
Оживають розстріляні квіти
На моїй нещасній землі,
Материнськими слізьми политі,
Кров'ю скроплені мужніх синів,
Підіймають голівки тендітні
В світле небо, в надії на мир!
Ще пишніше бажають розквітнуть
В майбутті насінням своїм,
Бо життя – це дарунок від Бога,

Мир і спокій – це скарб дорогий.
А без нього цей світ непривітний
 Потопає в печалі німій.
Горе й смуток серця наповняють,
 Коли миру у світі нема.
 Де війна йде, біда там гуляє,
Смерті серп жне невинні життя...
 Тож нехай мир панує усюди,
 Хай ніколи не буде війни!
Хай щасливими будуть всі люди,
 Квітнуть всюди сади доброти!

Ворощук Анна,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочуть миру всі у світі!

Миру хочуть всі у світі:
 і дорослі, й малі діти.
Будуть радість, пісня, дружба,
в армії - лиш мирна служба.
Мир – таке величне слово!
В мирі жити дуже кльово!
Хочу в мирі жити я
 і уся моя рідня!

Лист солдату

Добрий день, наш величний солдате!
Пишу тобі лист за покликом душі.
Хочу тебе запитати: «Кого ти бачив
 в неспокійному сні?»
Можу тільки я здогадатись,
що наснились тобі знов і знов
 рідна мати, і тато, і хата,
 і твоя незрадлива любов...
Всі, я знаю, тебе зачекались,

вірять з повною силою всі,
що повернешся ти у здоров'ї
і в своїй молодечій красі.
Ми доземно тобі, наш солдате,
вклоняємось знову і знов...
Бо ти наш захисник, ти наш охоронець!
Не згасне до тебе народна любов!

Герасимчук Віталій,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Ні!-війні

Як добре, коли в небі хмарки
і сонце зігріває нас!
Як добре, коли немає сварки.
В мирі жити супер! Це клас!
Добре, коли кружляють сніжинки,
вкрита снігом земля,
коли не плаче жодна дитинка,
коли щаслива родина моя.
Як добре, коли мир і спокій
і місця немає війні!
Чудово, коли люди радіють!
А війні ми скажемо: «Ні!!!»

Горлюк Владислав,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Пишу я лист...

Пишу я лист солдату
чиємусь татові чи брату...
Повертайтеся додому скоріше!
Буде рідним усім веселіше!
Повертайтеся, солдате, здоровим
і займайтеся ділом тут новим-

Ви орить і садить, й доглядайте,
і будуйте, і сійте, навчайте...
На рибалку з синочком ходить
і у лісі осіннім бродить...
Хай професія мирна в Вас буде.
І хай Вас поважають всі люди,
пам'ятають, що Ви зробили,
щоб жили українці у мирі!

Демчук Олександр,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Воїнам-захисникам

Ви стоїте на варті миру і спокою.
Тому ми можемо спокійно спати.
Ми молимося за вашу перемогу у двобої,
захисники, хоробрії солдати!
Спасибі вам за те, що є матуся й тато,
що ми щодня до школи поспішаємо...
Вам за дитинство дякую, солдати,
бо ми щасливе всі дитинство маємо!
Хай Мати Божа Вас від куль оберігає,
відводить якнайдалі біди та нещастя!
Хай кожен патріотам побажає
здоров'я, довголіття, миру й щастя!
Героям слава! Нині і довіку!
За небо чисте, хліб, життя-за все!
Хай Бог пошле всім довгого Вам віку
і ангел щастя у долоньках принесе!

Хай закінчиться війна!

Колись писав я вірші про війну,
про смуток і сльози, про біль і журбу...
Писав і не думав, що з цим я зіткнуся,
почую сирени, в підвалі впинюся...

Сидів безпорадний і думав одне:
«А, може, сьогодні нас всіх обмине...»
Чому плачуть мама, а також брати,
п'ють краплі серцеві бабусі й діди?!
...Воює сміливо наш мужній солдат,
бо зброю наставив на нас окупант.
Кожен українець перемоги бажає.
Наших захисників нехай Бог оберігає!
Хай війна закінчиться! Бога молю.
І ми відбудуєм країну свою!

*Дерій Дар'я,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир країна хоче мати!
Нехай з неба летять сніжинки
й чисті дощика краплинки,
а з дерев-листки золотисті,
гарні, осінні, багрянисті,
а не кулі й не гранати...
Все стріляють на сході гармати...
На війну ідуть солдати...
Мир країна хоче мати!
Хай на сході вчаться діти
і цвітуть чудові квіти,
на полях росте хай жито,
щоб могли всі люди жити.

*Дерлюк Олександра,
7 клас, ПЗЗСО «IT STEP SCHOOL»,
м. Рівне*

Не можна вимовить словами
Не можна вимовить словами,
Не описати біль гірку:
Облите кров'ю серце мами,

Що втрат зазнала у війну.

Вона ще молода - та сива,
В розпуці є її душа:
Не обійме свою дитину,
До неї не прийде внуча.

Вона - багато страдна мати,
Як Богородиця Христа,
Мій Боже, спокій мусиш дати,
Нехай припиниться війна!

Воскресне матір-Україна,
І зацвітуть її поля,
І червонітиме калина,
І Божа слава засія.

Та мати не забуде горя,
Воно притихне лиш на мить,
Лиш мирне небо України
Надасть їй сили далі жить!

*Діравчук Михайл,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Подяка солдату
Дякую тобі я, солдате,
за своє спокійне життя,
за сонечко в небі ясне,
за життя чудове й прекрасне.
Я молюся за тебе, солдате.
Довгих років бажаю тобі!
Буде мир! Покладеш автомат ти.
В мирі житимеш ти завжди!

*Калита Єгор,
7 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я дякую тобі, солдате!
Я дякую тобі, солдате,
За те, що можу жити в мирі,
За те, що сплю ночами в тиші,
За те, що бережеш країну,
Що не дійшла до нас війна!
Я дякую тобі, солдате!
Молюсь, хай тебе кулі омина,
Щоб швидше повернувся ти додому
Й тебе зустріла радісно сім'я!

*Карпенко Андрій,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Нашому захиснику
Любий солдате,
чийсь батьку чи брате!
Вас вдома рідні чекають,
з надією щодня виглядають.
Ви-наш захисник!
Ми Вас поважаємо!
Під мирним небом жити бажаємо.
Нехай Вам щастить усюди!
Нехай на Вас рівняються люди,
і пам'ятають, який Ви сміливий!
В своїй родині живіть щасливо!

Касянчук Тетяна,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

В нашу перемогу щиро вірю я!

Сьогодні моїм містом везли танки...
Сказати чесно вам: злякалась дуже я.
Мені здавалося, що стогне аж земля...
Відремонтують їх і знову в бій,
на них уже чекають на передовій.
Кремлівський лютий ворог ще сильніше
роздявив свою пащу!
На сході України наробив він нам великої біди!
О, Матір Божа, я звертаюся до тебе!
Захисників Вітчизни ти від смерті вбережи!
Хтось на війну пішов, щоб гроші заробляти,
а хтось воює там за покликом душі...
Щодень Ви чуєте безмежну кількість пострілів гармати...
Бійці, низький уклін Вам до землі!
Солдати вже стомились від війни лихої.
А сиві матері?! Їх хтось спитав,
бажали вони дітям тої долі
зі зброєю стояти на передовій?!
І знову постріли... І знову в бій...
І знов бійці поранені, убиті, крики й сльози...
І далі дужчають москальські погрози...
Хто ж знає, звідки нам чекать біди?!
О, Боже, Україну вбережи!
Захисники, до Вас летять листи з всієї України...
А в тих листах дитячі наші мрії!
Надію бачите Ви в них на краще майбуття.
Тому з сльозами на очах тримаєте Ви оборону до кінця...
...Сьогодні моїм містом везли танки.
Сказати чесно вам: злякалась дуже я.
Мені здавалося, що стогне аж земля...
Та в нашу перемогу щиро вірю я!

Кибукевич Ольга,

*7-А клас, Блажівський ліцей Рокитнівської селищної ради,
Сарненський р-н, Рівненська обл.*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна,
Ота війна, яку я бачила в кіно:
Убитими усіяна земля,
Й снаряд летить в відчинене вікно.

Я чую болю крики, стогін, плач...
Дивлюсь на небо: воно, ніби кров, багряне.
І сам слуга війни – палач
Рубає намертво все рідне і кохане.

Там дівчинка років п'яти – шести
Так гірко плаче, бо убили маму.
Лишились сиротами два брати:
Їх тато просто захищав державу

Усе в руїнах, все горить,
Вогонь до неба долітає.
Від вистрілів в вухах дзвенить,
Від страху серце завмирає

Здається, Бог покинув нас
Та відвернулась Божа Мати;
Лиш скрипи танків раз у раз,
В диму й руїнах наші хати

І смерть з косою тут як тут стоїть,
Безжально косить, урожай збирає.
Й сім'я знайомих, загнана в голодний кут,
Щоб вижити дитя своє з'їдає.

А я молюся: «Господи прости,
Лиш в силі Ти це зупинити,
Цю кару страшну відведи.
Я хочу жити, просто хочу жити!»

І я прокинулась – це лише сон.
А біль? Чому ж він не проходить?
І серце б'ється з страхом в унісон,
І тінь війни в кімнаті тихо бродить

Нам всім потрібне лише мирне небо
І квітів ніжних аромат.
Нам вірить просто щиро треба,
Що порятунок наш – любов – не автомат.

*Козяр Вікторія,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрії...

Хтось хоче в Париж,
хтось хоче на море,
хтось хоче машину,
хтось - поїздку у гори,
ремонт і квартиру,
а хтось хоче дачу,
дорогі прикраси
і гроші в придачу.
А я - тільки миру
в усій Україні,
щоб скінчилась війна
й не воювали країни.

*Костюк Юлія,
7-А клас, НВК №1,*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Історію нам треба пам'ятати

Я дякую тобі, солдате,
за те, що землю захищаєш.

На варті миру ти стоїш
і нас від бід охороняєш.

-Коли закінчиться війна,
про неї знать не схочу я,-
так скажуть тобі діти всі.

На що ти їм відповіси:

-Про неї знать не хочу й я,
але вже є така біда...

Її ми переможемо,
і людям допоможемо.

Всі хочемо забудь лихі часи,
які забрали наших побратимів...

Але потрібно пам'ятати ті події,
й на краще всім плекать надії.

Всі мають знати, за що воювали,
від кого землю рідну захищали.

Історію нам треба пам'ятати,
ніколи ті часи не забувати!

*Кушнір Вікторія,
7-А клас, НВК №1,*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Ми переможемо!

В країні рідній
котрий день
лунають постріли,
не чуть пісень...
Ми навіть уявити
не могли,

що рашисти
будуть наші вороги!
Літають ракети...
Палають села й міста...
Спаляють їх безжально, до тла.
Вбивають і жінок,
і дітей малих,
знищують всіх,
не жаліючи старих...
Піднялася
вся країна
проти них,
бо не хочемо
ми бачить
орків злих!
Всі щиро віримо
в ЗСУ повсякчас.
Ми переможемо!
Буде мир у нас!

Лебідь Євгеній
7 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Нашим захисникам

Хотіли б ми, щоб ви були із нами,
Щоб повернулися сини до мами!
Кохану чи коханого зустріли
І своїх діток ніжністю зустріли!
Хотіли б ми сьогодні
Вам лиш ставити питання,
Чи з вами поборотися в змаганнях...
Хотіли б з вами в часі мандрувати,
І щоби не гриміли там гармати...
Хотіли б так.....

Сьогодні ж у переддень тривоги й втрат, -
Ми надсилаємо вам ангелята,
І пишемо листівки щирі,
Бо діти українські просять миру!
Бо небо українське плаче –
Вернись додому, дівчино, юначе!
Бо наші душі б'ються в унісон –
Нехай війна мине ця, наче сон....

Мінчук Юлія,

*7 клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскині, Сарненський район, Рівненська область*

Мій голос – майбутнє країни

Мій голос – майбутнє країни,
А я голосую за мир.
Хай встане земля із руїни,
Не буде хай більше війни.
Хай будуть чудові новини:
Що спокій і мир на землі,
Хай кожна на світі дитина,
Зростає в щасливій сім'ї.
Хай нашу країну по світу,
Вітають. Хай знають усі,
Що ми є народ – українці,
Сміливі й завзяті, сердечні й прості.
Мій голос – майбутнє країни,
І я голосую за мир,
Хай квіти розквітнуть, не буде руїни,
І птахи прилинуть на крилах весни.

*Нестерчук Анна,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Роздуми...

Десь посеред ночі,
далеко від рідного краю,
на сході військові
Україну-неньку захищають,
яка страждає від болю,
покрита вся кров'ю невинних людей,
стогне від ран дорослих
і маленьких безвинних дітей...
Кожен постріл гармати забирає життя
й убиває чиєсь світле майбуття.
...Серед військових і цивільних є надії,
що мир настане й здійсняться мрії.
Записані у книгу історії події,
що змінили життя нашої країни.
Стала сильніша й міцніша вона.
Ми, українці, - єдина сім'я!

У нашу Перемогу віримо ми!!!

Ми й уявити не могли,
що стріляти у нас рашисти змогли.
За що вбивають жінок і людей старих?!!!
А за що вбивають дітей малих?!!!
Не знають точно сьогодні вони,
чому гинуть українські доньки й сини.
Київ, Харків, Маріуполь, Херсон...
Міста, що вистоять всі перепони.
Гинуть люди, дорослі й малі...
Невже, путіне, все-одно тобі!?
Зрівняти з землею великі міста-
чорна ціль твоя. Усім зрозуміла вона.
Крики лунають й проливається кров...

Кожен день це повторюється знову і знов...
–ваш "русский мир" не потрібний нам!-
кажуть українці окупантам-ворогам.
Літають ракети й зриваються бомби,
але ми відчуваємо смак Перемоги
за українським народом,
за непереможними ЗСУ!
Із дорослими та дітьми
у нашу Перемогу віримо ми!!!

Переможемо ми!

Синє небо, підсніжники, трава...
Та нас це не тішить: в країні – війна!
Зриваються бомби, ракети літають,
всюди попіл, постріли лунають...
Комендантська година на вулицях міста...
З квартири не вийти, на лавку не присісти.
...А путін у бункері плани складає:
мирне населення в думках вбиває,
захоплює Київ, Чернігів і Львів...
У мріях у Києві парад вже провів!
Йому на санкції тупо плювати.
Ніщо йому навіть рашисти-солдати.
Одні загинуть, інших «баби» народять.
Думає, що дітей в капусті знаходять.
Не голодно йому в бункері сидіти.
І воду він має, і, звісно, що вдіти.
Лукашенко до нього в гості прилетить.
Пюре, шашлички... Так можна пожить...
...Вмирають маріупольці від голоду і без води!
Іноземні делегації! Приїжджайте негайно сюди!!!
Подивіться, як «спецоперацію проводить» мерзота,
в що міста перетворює окупантів робота!
Війна об'єднала увесь наш народ.

Виявилось, що в українців єдиний є код!

Ми про таке й мріяти не могли:
як згуртувалися люди у дні війни!
Ненько-Україно, переможемо ми!
І більше не буде в країні війни!

Нечипорук Людмила,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Захисникам - Героям

Ми в класі обереги виплітали
із жовтої і синьої стрічок,
дбайливо стрічечки у фенечках сплітали
бійцям АТО від вдячних діточок.
Ці обереги ми відправим вам, Герої,
із побажанням довгих років вам життя,
щоб мирний шлях був перед кожним замість зброї,
здоров'я всім і щастя зичу я.
Хранитель-ангел хай оберігає
щоденно, щохвилини усіх Вас.
І кулі всі ворожі відвертає,
підтримує Героїв повсякчас.
За Вами Україна, вся держава,
і діти, і дружини, і батьки...
Уклін Героям, і повага, й шана
і не на день чи місяць-на віки!

Олійник Назар,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Як добре!

Як добре, коли світить сонце
і поряд-товариші!
Як добре, коли небо чисте
і квіти у спориші!

Як добре, коли над квітами
кружляють веселі джмелі
і люди живуть щасливо
у кожному місті й селі!
Як добре, коли родина
збирається вся за столом,
коли усі посміхаються,
оточені миром й теплом!
Бажаю всім українцям
у мирі та злагоді жити,
а українським солдатам-
у мирній країні служити!

Злобна тварина

Путін-це звір, це жорстока тварина!
Душа в нього чорна. Хоч зовні-людина.
І хоче багато-багато він крові!
Далеко убивці цьому до любові.
Диктатор, агресор, втілення зла!
Серце, напевно, у нього із скла.
Ну, а душі, мабуть, зовсім немає.
Рашистів руками людей убиває.
Сирени в нас виють... Сидимо в хаті...
Бо можуть ракети до нас долітати.
Всі кажуть, що путін –це хвора людина.
Ні, не людина! Садист і тварина!

Омельчук Наталія,

*7 клас, Рудківська гімназія Демидівської селищної ради,
Дубенського району, Рівненської обл.*

За мир, за рідні колоски наліті

Хай буде мир на Україні.
Там зорі не падають –
їм страшно на землю летіти,

там бомби і кулі
і сонце у чорній імлі.
Там люди загадують
бажання єдине на світі,
щоб більше ніколи
не було війни.
Хай буде мир на Україні.
Долоні з Дімою свої
підносимо в молитві ми.
Хай буде мир на всій землі
Те місто, що спалене
і міни, у трави закуті,
і дні, наче марево,
і сльози у сивих солдат.
Дорослими стали ми враз!
Щоб вистояти, виплакати,
витримати бій цей –
усі ми станемо в ряд.
Хай буде мир на Україні.
У Бога щиро просим ми
Усі діти цієї землі!

Останчук Оксана,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Ми віримо, що мир настане в нас!

Вже 8 років, як у нас війна триває
і Україна спокою не має,
бо гинуть кращі доньки і сини
на полях цієї клятої війни.
А Україні треба мир і чисте небо,
і спокій... Ну чого ще треба?!
Чекають миру люди всі:
дорослі, підлітки і діточки малі.

Ми віримо, що мир настане в нас,
наступить у країні мирний час!
І буде Україна процвітати,
а люди війн не будуть знати.
Не буде більше гинуть український цвіт.
Збереться за столом весь дружній рід!

Пяковський Ярослав,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Вірим ми: закінчиться війна!

На війну пішов мій сусід.
Вся сім'я його чекає.
З нетерпінням дружня рідня
героя з війни виглядає.
Часто плаче доня мала,
яка любить його безмежно.
Дуже просить уся сім'я,
щоб сусід наш був обережним.
Повертайтеся, герою живим!
Ми бажаєм цього дуже щиро!
Вірим всі: закінчиться війна
і прийде наш сусід із миром!

Рашисти напали на Україну-мати

Рашисти напали на Україну-мати.
Збройним Силам Україну треба захищати!
За що так понівечили наші міста вороги?!
Обстрілюють із градів, запускають ракети вони.
Безсердечні окупанти убивають дітей,
розстрілюють з автоматів беззахисних людей!
Чому вони, Україно, по твоїх містах стріляють?!
Чому вони нашим людям такий біль спричиняють?!
Ми до вас не сунемось, і ви захирайтесь,
Мертві чи живі додому вертайтесь!

Мрію, щоб війна закінчилась в Україні,
Щоб забралися рашисти з рідної країни!

*Свидинюк Софія,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Героям України присвячую

Де пшениці рости і житам дозрівати,
гинуть там молоді українські солдати...
А де макам цвісти, тихо капає кров...
Душі в небо летять... Підіймаються знов...
Їм би маму, дружину, дитя обійняти,
а комусь з них родину свою будувати,
У садочок й до школи дітей їм водити,
в парк та ліс із родиною дружно ходити...
Та воюють на сході і гинуть вони -
України відважні хоробрі сини.
Я бажаю удачі вам, мужні солдати
і здоров'я, і щастя... Чого ще додати?
Хай від куль вас всіх ангел оберігає,
від гранат і від мін хай Вас Бог захищає...
На полях хай пшениця золота дозріває.
Долю кожен із вас хай квітучу лиш має!

*Сидорчук Юлія,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Герої й сміливці живуть поміж нами!

Герої й сміливці живуть поміж нами!
І ми, патріоти, пишаємось вами!
Для когось це батько, для когось це дід,
для когось це дядько, для когось сусід...
Ви рідну землю на сході обороняєте.
нашу любов Україну безстрашно захищаєте,

Слава усім Вам! Від людей - поваги,
доброти, любові і, звісно, уваги!
Солдати! Вам воєн ніколи не знати!
А неньці Україні завжди процвітати!

Столярчук Володимир,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Повертайся, солдате, додому скоріше!

Любий солдате,
Вітчизни захисник,
повертайся додому скоріше!
Тебе вдома матінка чекає,
донька маленька тебе виглядає,
синочок і батько старенький,
і дружина люба, дорогенька.
Повертайся, солдате, додому скоріше!
Усім рідним буде веселіше!

Брату-солдату

Пишу тобі лист я, хоробрий солдате.
Воюєш на сході країни, мій брате!
Бажаю тобі я здоров'я міцного,
чистого неба і сонця ясного!
Хай по мирному небі хмарки пропливають,
на сході України нехай не стріляють.
Хай не гинуть воїни і мирні люди,
хай буде спокійним життя усюди!
Хочу, щоб рідні повернулись живими,
а ми будемо пишатися ними!

24 лютого...

24 лютого, коли українці ще спали,
рашисти підступно на Україну напали.
Почали Київ, Харків, Чернігів бомбити,

будинки мирних людей палити.
Наші захисники піднялися проти окупантів,
проти злої рашиської банди.
Захищають наші воїни Ірпінь, Миколаїв,
Маріуполь, Житомир, Гостомель, Макарів...
Сміливі й хоробрі українські солдати,
хай вас оберігає Божая мати!
Хай кожного ангел крильми обіймає,
а злих окупантів назад відправляє.
Нехай забирається ворог проклятий!
Не бійтеся їх, дівчатка й хлоп'ята.
Всі разом ми відбудуєм країну,
рідну матінку Україну!

Тіцька Карина,

*7 клас, Боремельський НВК «ЗОШ I-II ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Повертайся додому

Додому повертаються лелеки –
Вони здолали шлях у рідний край.
Сьогодні, воїне, від дому ти далеко,
Скоріше ворогів із України виганяй!
Мій рідний вкраїнський воїну,
Ти повертайся додому живим.
Вертайся до рідних, друзів,
Ти так потрібен діткам своїм!
Хай рушниками стеляться дороги,
Молитва мами хай обереже тебе,
Вертайся на свої пороги,
Ти захисник , тебе Господь веде!

*Феджага Анна,
7 клас, Бугринський ліцей,
Рівненський р-н, Рівненська обл.*

Мені знову снилась війна ...
Мені знову снилась війна...
Це жахливеє видовище...
Герої стріляють у ворогів,
Щоб захистити свою Батьківщину.
В одному з кутків лежать німі тіла солдатів,
Не зрозуміло, наші чи не наші...
Врятувати не можливо ці невинні душі...
Лікарі біжать до інших, до тих, які ще дихають,
Яких ще можна врятувати!
Схилися над могилою захисників,
Які вмирили за наші життя!
Вони, воюючи на фронті,
Не могли нормально спати!
Із бажанням мирно жити
Не опускали зброю,
А йдучи на нову зміну,
Молилися Богу.
Сидячи в окопах, українці
Воюють за свою країну!
Найкращі для них дні та ночі -
Це спокійні, без пострілів,
Коли вже можна опустити зброю на короткий час.
Але ніколи не можна розслаблятися,
Готовим завжди потрібно бути.
Ніхто не знає, що задумав ворог,
Тому не можна вказувати, де ти...
Ми ніколи не забудемо віддані життя,
Смерть ГЕРОЇВ не даремна.
Ми голосно скажемо "Дякую!" за перемогу,
За нашу незалежну Україну!!!

Чміль Тімур,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Відважним захисникам
Відважні захисники України,
і в дощ, і в холод, і в спеку
стоїте ви на варті країни.
Не зупиняє вас небезпека.
За вами-рідна наша земля,
домівки, родини, ліси,
річки, озера і житні поля.
Нема більш такої краси!
Спасибі, безстрашні солдати,
що нас захищаєте ви.
Про подвиги ваші будем пам'ятати.
Не знайте ніколи більше війни!

Шуляк Вадим,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Захисникам Батьківщини
Неспокійно на сході країни...
Досі постріли скрізь лунають.
Незламні та мужні солдати
Нас із вами охороняють.
Добрий день вам, сміливці завзяті!
Хай світлою буде ваша доля!
Довголіття я вам бажаю
Ніколи не знати ніякого горя!
Вас за відданість Батьківщині
дуже щиро я поважаю!
Сміливі й відважні солдати!
Взірцем мужності вас вважаю!

Народ і армія в війні цій переможе!!!

Ровеснику з росії лист пишу.
Ти в школу ходиш. У підвалі я сиджу.
У тебе школа нова, світла і простора.
Моя - зруйнована буквально вчора.
Шкільного двору й стадіону також вже немає.
Напевно, значення військове школа має.
В підвалі дуже застудився я.
Одужати та в мирі жити - мрія це моя.
Снарядів кілька днями в ціль попало.
Лікарні й парку теж уже не стало...
Дорослих і дітей загинуло багато...
Ой, як мені з родиною набридло у підвал тікати!
Про це прошу тебе у класі розказати,
а разом вчителів своїх спитати.
Чи можна убивати дітей, мам
у невеликих тихих селах і містах?!
Чи хочуть ваші мами, щоб синів вбивали?
Я хочу, щоб вони страждань й війни не знали!
Хай однокласники розкажуть мамі й тату,
що проти нас не треба воювати.
Цінує волю український наш народ.
Воює за свободу, а не із-за нагород.
Я вірю, знаю, Україна усе може!
Народ і армія в війні цій переможе!!!

Якимчук Андрій,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Герою-солдату...

Шановний солдате,
постав автомат ти,
угору чоло підійми.
Помрій про домівку,
де мама і тато,

в думках діточок обійми...
Згадай ти родину,
де мріють про зустріч,
підтримку тобі шлють увись!
В садочку он нашому
вишня розквітла...
Кульбабки цвітуть....
Подивись!
І сонце всміхнулось
тобі так привітно...
Упала сльоза долілиць...
Шановний солдате,
постав автомат ти
і в мирне життя повернись!
Я вірю, що стане
спокійно на сході
й повернеться воїн
з далеких походів...

Гамерник Юлія,

*8-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Пора

Плачуть, плачуть
Сини України.
Плачуть, плачуть
Зелені поля
Плачуть навіть
Рожеві квіти,
Що Україна
В неволю пішла.
Не плачте, рожеві квіти
Не плачте, луги і поля
Не плачте, сини України

Це була така пора.
А тепер настала
Знов інша пора.
Через сотні років
Україна знову розцвіла.
Цвіти, Україно !
Цвіти й процвітай!
Тільки у неволю
Ти не потрапляй !

Горбель Анастасія

*8-Б клас ліцею «Олімп» №30
м. Кременчук, Полтавська обл.*

Перемога за нами

Уранці, коли сонце ще не встало,
Земля здригнулася від вибухів ракет.
Кров закипіла, зарево сіяло,
Все охопив яскравий вогняний концерт.

Ніхто не думав, що цей день колись настане
І враз сполохаються лісові птахи,
Що зорі, місяць, небо закривавить
Відблиск холодної багряної води.

Та то не наш кінець прийшов – ворожий.
Світ не бачив ще такої люті, ні!
Бо незважаючи на блиск в очах тривожний
Пішли ми рвати орків на шматки.

Під поглядами ненависті й злості
Спадали голови із клятих москалів.
В сум'ятті каяття і млості
Вкраїна вщент розіб'є ворогів.

*Дяченко Дарина,
8 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Мені наснилася війна...

Мені вночі наснилася війна...
Така страшна, що й годі уявити.
Неначе мачуха: холодна й руйнівна.
Що не дає нікому в мирі жити.

Ішли у бій усі: брати, батьки...
Лишаючи свої домівки рідні.
Вони за мир і спокій полягли,
На нашій рідній, славній Україні.

Так, полягли, і ляже не один..
Ніхто із нас не стане на коліна!
Ми вистоїмо цей запеклий бій!
І ця війна, як сон – навіки згине.

Мир очима дітей (Птах миру)

Пролетіло літо,
Пожовтіло листя.
Відлітають в вирій
Гуси й журавлі.
Тільки білий голуб
Дивиться привітно-
Не полишить пташка
Рідної землі.

У гаю вербичка
Листячко вронила.
І не чути більше
Співу солов'я.

Тільки залишилась-
Пташка білокрила.
Передвісник миру
Пташка майбуття.

Ігнат'єва Світлана,

*8-А клас, Обласний науковий ліцей в м. Рівне,
м. Рівне*

За мир, за рідні колоски наліті

Я за свою країну встану!
І низько-низько їй вклонюсь!
За те, що в ній зростаю,
За те, що в ній я живу.
І покладу я своє тіло,
І душу свою покладу.
Якщо боротись буде треба -
В бій я сміливо піду!
Я дитина моєї країни,
Я чистина її душі,
Я перед нею встану на коліна
Й молитимусь неомінно.
Мамо, ми все подолаєм,
Як долали колись давно.
Мамо, повір своїм дітям!
Ми душу й тіло положим,
Щоб тобі не соромно було!

Коваль Анастасія,

*8 клас, Томашгородська гімназія
сmt.Томашгород, Сарненський район, Рівненська обл.*

Війна – жахливе слово

Війна. Яке жахливе слово.
Страшне, болюче, чорне слово.
Вона приносить сльози.

Вона приносить втрати.
Вона приносить біль і гріх.
Війна руйнує сім'ї, красу руйнує всюди,
Яку створили люди й Бог.
Війна - то є ненависть.
Війна - то є убивство, розлука, жах і крики.
Війна - то злість й ненависть.
Це помста, кров і втрати.
Ще скільки в цьому слові
Страшних сховалось слів.
Нехай це слово зникне.
Нехай його забудуть.
І всюди буде тільки слово мир.

*Корнелюк Ангеліна,
8-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Україна починається із тебе
Блаженна мить надії у розлуці,
Де кожен день, що метеора плин.
Думки летять, не корячись науці,
А ти чекаєш, як покірний син.
Часом буває боляче й нестерпно,
І що було не завжди повернеш.
Не стало сонця- раптом стало темно,
Де ви з'явилися сили?- далі йдеш.
Нас убивали й тричі хоронили,
Нас забували, але дехто пам'ятав.
І не боялися злягти в чужі могили,
О мамо, так життя я й не пізнав!!!
Роки пройшли і заросли травною,
Ці бліндажі, ці шанці, ця земля.
Все перепишеться сторінкою новою,
І журавлі додому вернуть звіддаля.

Не буде танків, градів, кулеметів,
Нечиста сила згине в забуття.
Свободи вітер вирветься з тенетів,
Всю погань враз змете без каяття.
Не треба тостів, орденів не треба,
Лиш просто пам'ятайте і живіть,
Бо Україна завжди починається із тебе,
Не бійтеся боротися та й йдіть.
За правдою допоки не скінчиться,
Пітьма, і сонце знову дасть життя,
А мова дасть надію возродиться
Нового, чистого без фальші і гниття...

Леончик Софія,

*8 клас, Тріскинський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскині, Сарненський район, Рівненська область*

Лист солдату ЗСУ

Я за тебе, солдате, молюсь,
Коли вечір на землю ступає,
Нехай навіть в запеклім бою,
Тебе куля ворожа минає.
Я молюся, щоб ти завжди був,
У боях усіх сильним й сміливим,
Щоб молитву мою ти відчув,
І вона тобі була, мов крила.
Я молюся, щоб ти повернувсь,
Живим і здоровим додому,
Хай молитва щоденна моя,
Додасть сили, забере твою втому.
Я за тебе, солдате, молюсь.
Охоронцю мій, Ангеле щирій,
Я молюсь, щоб скінчилась війна,
Й зажили ми всі в щасті і мирі.

*Лесковець Валентина,
8-Г клас, Обласний науковий ліцей в м. Рівне,
м. Рівне*

Лист солдату ЗСУ

Просто дівчина, живу собі як всі,
В моєму місті тихо, не стріляють.
Але війна торкнулася душі!
Чому пишу тобі? Бо серце просить,
Бо я так звикла, і вірші, що на душі,
Я викладаю у листі!
В моїй країні сльози, біль і розпач,
І так нестримно пишуться листи.
Ти зараз там, на сході України,
Душею б'єшся на передовій,
Там дуже страшно, постріли лунають,
Та не здаєшся ти, ідеш вперед!
Ідеш у бій і остраху не маєш!
Ти борешся за волю України,
За незалежність та її життя,
І за майбутнє кожної людини,
А серед них живу і я!
Ти тільки повернись, благаю, чуєш,
Ти не лети далеко в небеса,
Бо тут на цій землі тебе чекають
Батьки, родина... Вся сім'я.
І вся країна молиться за тебе,
Щоб швидше повертався ти живий,
І я також щодня молюся небу,
Аби в моїй країні настав мир...
Слава Україні!!!
Героям Слава!!!
Україна понад усе!!!

*Лопатіна Вікторія,
8 клас, Бугринський ліцей,
с. Бугрин, Рівненська обл.*

Українців не зламати!

Одного ранку, ще на світанку,
Коли давно зійшла зоря,
Почулись вибухи і постріли -
Почалася жаклива війна.
Люди кидають свої домівки,
Кричать, біжать хтозна куди,
Але так гадали тільки вороги.
Може, думали, що ми люди ті,
Що втечемо при першій нагоді?
Та ні, ми українці! Не втечемо ми!
Хлопці молоді речі збирають,
Не біжать і не тікають,
А лише йдуть туди,
Дивлячись в очі страшній війні.
Маріуполь потерпає,
А Херсон за ним вмирає.
Але що ж ви думали? Взяли?
Нашу Україну незалежну?
Е, це вже ні!
Не боїмося ми ні вас, ні чечні.
Що ж ви у 22-му році
Організували напади такі?
І образи ще сказати теж змогли?
Закрили вам "Ікеї" й ресторани?
А наші люди прикладають лід до рани.
Кажете, це все несправедливо?
А мати більше не зустрине сина.
"Братські народи" ви казали,
А потім снарядами кидали.
То що ж ми вам зробили,
Що ви нас так сильно незлюбили?

Ніби нам допомагає НАТО?
Таких вас там, на жаль, багато.
Кричали гучно й виновато:
"Малоросія ви, какое НАТО?"
Відповідаєм вам усім завзято:
«Україна ми! І без НАТО!».

Мельниченко Валерія,

8 клас, Глинський НВК,

с. Глинськ, Рівненський р-н, Рівненська обл.

Мамина осінь

Осіннє сонце променем ковзнуло
По жовтих листях в маминім саду.
Ранковим холодом по-справжньому війнуло,
Торкнуло тихо в косах сивину.

Ще одна осінь в мамине віконце
Заглянула самотньо промінцем.
Вже не таким теплом зігріте сонце,
І тихі ранки, вкриті морозцем.

В саду достиглі яблука червоні,
В обіймах мами - квіти запашні.
Які ж тяжкі для неї ночі ті безсонні,
Надії погляд в рідному вікні.

Щодня уже роки чекає сина,
Що поглядом зустріне, обійме.
Ще є надія й непохитна сила
І віра, що ніколи не помре.

Ваші сини - герої України,
В страшнім бою за волю полягли.
Вони сини своєї Батьківщини,
Своє життя за наше віддали.

*Павлюк Іванна,
8 клас, Микитицька гімназія
с. Микитичі, Рівненська обл.*

Мені наснилася війна
Прокидаюсь я одного разу,
Бачу, стріляють повсюди.
Не зовсім збагнула відразу,
Куди біжать всі мирні люди?

Чути шуми, крики, галас,
Знаю, що за дивина.
Біда в нашім краю сталась,
В Україну прийшла війна!

Не хочу я війни такої,
Не хочу, щоб гинули люди,
Але агресор нас не чує,
Говорить: війна буде всюди!

І тут наступила тиша,
Вороги вже не стріляють.
Мати вдома чекає на сина,
Із перемогою в Україні всіх вітають!

*Рогаль Ангеліна,
8-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Дихаю і вірю
Передостанній крок:
Я тут,
Живий,
Дихаю.
Заплямований червоною шкірою на руках -

Свідок холодних вітрів,
Зимою мороз повстав,
Революція природи...
Ще один крок:
Я все ще тут,
Дихаю і вірю,
Торкаюсь до зірок,
Альянс любові на небі сьогодні,
Місяць ділиться містиквою,
Пригортаючи сонце біле.
Наступний крок (котрого не мало б бути):
Як сон,
Я знову тут,
Ламаю небосхил в долонях,
А що всередині?
Пам'яті стрибок -
Безтурботний день народження
З легкості дитинства...
Родина, гості, торт із ківі,
Втрачені мрії...
Крок у невідомість, і...
Електричний заряд по тілу,
Мене немає.
Я - обведений контуром
На неіснуючому полотні,
Темрява в обіймах,
Дихаю,
Живу,
Злість вчорашнього дня в ногах
Читає повість
Про втрачений розподіл життя,
Про прокляття близькості,
Різноманіття особистостей.
Я ще не тут,

Але вірю в себе,
В силу слова.
Я ще не тут,
Але дихаю.
В сутінках природи
Вдихаю аромат свободи!

*Смалько Анна,
8 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Повертайся живим!
Повертайся живим...
Повертайся, благаю!
Молитва лине до неба...
Солдате, чуєш?
Ти не один!
Серце материнське з тобою.
Клята війна сонце закрила,
Матері ніде йти.
Шукає, виглядає
Єдиного сина, якого народила навесні,
Невже не діждеться?
Невже не зустрине?
Майбутнє своєї країни.
О, милий Боже!
Допоможи! Помилуй!
Сину, повертайся живим!

*Сорока Ірина,
8 клас, Мильчанський ліцей,
Дубенський р-н., Рівненська обл.*

Революція гідності
Вже пролетіло скільки літ,
Як ти, герою, в небеса злетів

До білих янголів небесних
На ті хмарини голубі...
І тихо там сидиш з журбою,
Що марно ти з життя пішов,
Що все залишилось, як раньше...
І білі друзі –ангели небесні
Всі поряд із тобою там.
Все ніжними і сильними руками
Тримаєте оборону – там!!!
А я росту, і пам'ять вічна
Про тих героїв, що Революція забрала,
Що йшли вперед й не відступали...
І білі янголи – крилаті все дивляться з небес на нас.

Стасюк Вероніка,

*8-В клас, Обласний науковий ліцей в м. Рівне,
м. Рівне*

Війна, на жаль, уже не сон
Сьогодні ми прокинулись!
І хоч тривожно спали,
Наші віки розімкнулись!
А вороги вночі підступно наступали!
Ракетами нашу землю рвали,
Бомбили, ордою набігали,
Трощили будівлі, гатили й дрібнили каміння.
Очі матусю шукали, а руки за тіло хапали,
Сльози текли рікою, кров із ран, піт з чола.
А в серці і голові лиш крик...
Воля! Зціплюєш зуби й переходиш на рик...
Чому так? Ти шукаєш ніби знак.
Хоч ми і діти та чуємо, бачимо,
Як захисник, герой, справжній козак
Захищає нас, і ми віримо, молимо...
В перемогу, яка коштує багатьох душ,
Яка рветься крізь болю вир.

І все це ніби чорно-білий ретуш!
Смерть... Але далі буде мир!
Марево небом заіскрило,
Малинове полум'я вкрило,
Мигаючи палала земля,
Мир втратила кожна сім'я!
Морок вкрив місто,
Малюк кричав без змісту...
Мамо, мамусю, вставай!
Маля знайшло матусі намисто...
Мамине тіло прикрило дитину,
Мертва... Каміння, неначе труна.
Марила лиш про волю і мир вона.
Мати... Руїна... А донька жива!!!

Ткачук Наталія,

*8 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Мені наснилася війна..

Мені наснилася війна,
Кривава , страшна і безжальна.
Я все боюсь лягати спати,
Й почути знову ці гармати.

Я досі бачу очі мами,
У них болючі, криваві рани.
Чому наснилися мені,
Ці сни, що в серці моїм стука.

Про ту жахливу мить життя,
Назавжди хочу все забути.
Почати все із чистого листа,
І всіх тих, хто полягли, пом'янути.

Я дякую тобі , солдате...

Я дякую тобі , солдате,
За те що живі мої батько та мати.

Я дякую за мирне небо,
За спів птахів щоранку.

Я дякую тобі за щастя,
За мирне життя прекрасне.

Я знаю. тобі важко.

Та знай, ми віримо у тебе,
І будемо вірити завжди.

І пам'ятати довго й довго,
За те, що зробив ти для мирного неба.

Фесюк Ольга,

*8-А клас, Мирогощанський ліцей,
Дубенський район, Рівненська обл.*

Нехай закінчиться війна

Чому так тяжко на душі?

Чому не видно сонця й неба?

Чому не тішить спів пісень?

Немов нікому це не треба.

Причина є на те одна -

Війна в країні, ворог лютий

Прийшов, стоїть, немов стіна,

Стоїть, не потребує покути.

Цей ворог - брат, сусід і друг,

Який не має ніц святого!

Прийшов вбивати всіх навкруг,

Не бачив світ іще такого!

Не знає він, що сила є

Яка його за те скарас,

За те що землю він краде
І брата рідного вбиває.
Кінця не видно тій війні,
Не може демон зупинитись,
Дає накази чортівні
І кров не припиняє литись!
І ллється, ллється кров людська,
Вже, люди, зупиніться!
Напилась матінка-земля,
Вас просить - схаменіться!
Не можна, люди, убивать
Один одного, стійте!
Трупами стежку прокладать
На цій землі не смійте!
Нехай закінчиться війна,
Не полишай надія нас,
Що наша ненька Україна
Переживе тяжкий цей час!

*Ціпкайло Тетяна,
8 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Тату, не йди на війну...
Тату, не йди на війну...
Тихо сказала дитина,
Міцно його обіймала,
Наче в останню хвилину.

Тату, не йди на війну..
Я тебе дуже благаю.
Там убивають людей,

І я це добре вже знаю.

Тато до серця притис
Міцно своїми руками,
Й тихо дитині сказав,
Ти будеш тут, біля мами.

Я тебе дуже люблю,
Я тебе не покину.
Я повернуся, чекай!
Тільки звільню Україну.

Плакали гірко усі,
Й стало так тихо довкола...
Тато присівши сумний
Поряд із ним його доня.

Знаєш, я мушу іти,
Змушений вас залишити.
Бо якщо я не піду,
Буде тут ворог наш жити.

Я тебе доню люблю,
Тому і йду захищати.
Щоб не боялася ти,
Щоб не боялася мати.

Тату, вертайся скоріш!
Ми тебе будем чекати,
Ти Україну звільни,
Бо і Вона наша мати!

*Вівчарук Дарина,
9 клас, Боремельський НВК «ЗОШ І-ІІ ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Послання рашистам від українського народу

В українському календарі
З'явилася болюча страшна дата –
Коли Вкраїна стала у війні
Проти рашистського владики-супостата!

Я ніколи не віддам
Ні волі, ні мови,
Ані клаптика землі
Злій і жорстокій російській орді!

Ми поплатились за довіру,
Бо українці щирі, без брехні!
Ми споконвіків жили у мирі...
Ми не забудем страшні дні!

Ми не за праску воювали
І не за телефон –
Ми за найбільші блага не віддали б
Дніпро, Гостомель, Харків, наш Херсон...

Коли ви « все учились понемногу» -
Ми всі кували Перемогу –
На совість вчилися, як казав Тарас, -
І своєму, і чужому научав він нас!

Нам всім болить! Уже не воскресити
У Мелітополі тих матерів,
І діток нам не напоїти
У бомбосховищах страшних!

Ви загубили цвіт народу!
Кров тих дітей і матерів
Уже не змиє час із роду
Осатанілих путінських катів!

Прокляттям випадуть
У вас дощі, і сонечко
Своїм промінням спопелить вам душі злі –
Кипіти вічно вам в смолі!

Ми могили обсадимо квітами,
Забудемо мову московську, як зло.
А ще відбудуєм домівку для кожного жителя –
І запанує в моїй Україні добро!

*Карповець Анна,
9 клас, Заболотська гімназія Березівської сільської ради,
Сарненського району, Рівненської області*

Ставай на захист!
Бог Україні дав родючу землю
І мову гарну, наче спів солов'я.
Та мир вона виборює роками -
Спить неспокійно не одна сім'я.

Вся змучена, спустошена і спрагла.
Не може бути загарбана вона.
У давнину її козацтво захищало -
Тепер настала черга і твоя.

Ставай на захист, друже, і не бійся,
Хто ж як не ти Вкраїну захистить?
Щоб ворог клятий не посмів ніколи,
На землю нашу з брудним помислом ступить!

Моя Україна

Моя Україна, неначе калина -
Цвіте, плодоносить, лікує, живить...
А ворог все заздрить, не спить він спокійно -
Все думає, як ту Вкраїну згнобить.
Не перший він топче мою Батьківщину
Вбивас синів, юних дочок її.
Ніяк він не може зламати нашу волю
Стоять, не злякавшись, сини.
Єднайтеся браття! - звучить звідусюди.
Беріться до зброї, женіть сарану.
Нехай наша ненька квітує й надалі
На радість усім і на заздрість йому!

Сини України

Відлітають у небо сини України
Їм же жити і жити, й кохать...
Не могло їхнє віддане серце стерпіти,
Щоби ворог зумів рідну землю забрати.

Плачуть мати, дружина і діти,
Гірко жити без них і зростать.
Та лунає вгорі лише крик журавлиний
Так шле вісточку з неба солдат.

«Не сумуйте, моліться за нас наші рідні.
Знаєм, боляче дуже без нас.
Та живіть, веселіться й радійте,
Бережіть себе, любим ми Вас.

Ми за спокій Ваш вірно стояли.
Не ховаючись йшли ми у бій.
Та настигла все ж куля ворожа
І скінчилось життя наше вмить».

В Україні все милує око
В Україні все милує око:
Є тут гори, море і ліси.
Ти, мій друже, озирнись навколо
І побачиш скільки тут краси.

А які тут люди всі привітні,
Доброзичливі і щедрі вони всі.
Погостюй у нас - і ти пізнаєш
Українські звичаї прості.

Та, якщо на нашу землю раптом,
З лихим наміром посмієш ти ступити
Знай, що хлопці наші – патріоти
Зуміють свою неньку захистити.

***Колоїз Вікторія,**
9 клас, Тріскінський ліцей Сарненської міської ради
с. Тріскіні, Сарненський район, Рівненська обл.*

Схилися над могилою солдата
Схилися над могилою солдата.
Він героїчно згинув у бою,
Був чийсь другом, сином, може татом,
Помер за Україну він свою.
Помер, щоб ми могли спокійно жити,
Ходити в школу, бачити батьків.
Загинув, щоб на нашу рідну землю
Більш не ступали ноги ворогів.
Схилися над могилою солдата.
Бо він за нас усіх віддав життя,
За ним десь гірко-гірко плаче мати,
Та він помер. За наше майбуття.
Помер, щоби розквітла Україна,

Щоб діти тут зростали без війни,
Схилися над могилою солдата,
Бо він віддав своє життя за мир.

Лесковець Тетяна,

*9 клас, Березівський ліцей,
с.Березове Сарненського р-ну*

Чому плачуть українські матері?

Найдорожча! Нене, лелю, матінко, матусю!

Чому в твоїх очах бринить сльоза?

Втомилася нести нестерпні муки,

Чекаючи, що вернеться твоє диття?..

Не плач! Воно пішло за миром.

Й за мир і честь своєї Батьківщини

Війна візьме свою ціну!..

Не плач, рідненька! Чуєш?

А може, ось й закінчиться вона?!

І вернеться твій СИН додому,

І з миром...Й заживе, як всі,

Та ще й онукам буде що розповісти.

Повіриш, лелю, - й так воно і буде.

Бо що таке сльоза?

Це відповідь душі.

Вона буває різна:

Гірка, пекуча, радісна, фальшива,

(та не про тебе, мамо, ця!)

Бо фальш з тобою зовсім не сумісна!

ТВОЯ молитва, віра і любов

Є оберегом СИНУ.

ВІН вернеться!!!

Ось побачиш.

Зітре з обличчя матері сльозу,

Розвіє тугу й самоту, -

І біль твоя минеться!

*Марчук Дмитро,
9-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

А ти могутній, друже Київ
А ти могутній, друже Київ,
Стоїш над кручами Дніпра.
А десь далеко меч Батіїв
Уже нагострює орда.

Та ти незламний, сильний, дужий,
Ти гордо дивишся увись.
До злої клевети байдужий,
А руки в небо простяглись.

Золотоверхими церквами
Сіяє слава для Христа,
Не закриваєм наші брами,
Бо не здолає нас війна!

Хай ворон лиховісно криче,
Лисиці брешуть на щити:
У жилах кров тече гаряча -
князь Ігор досягне мети.

Ми всі - нащадки Святослава,
Його виконуєм завіт:
Щоб зберегти свою державу,
Давайте ворогу відсіч!

*Пілецька Діана,
9 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Україна – єдина!
Якою б важкою доля не була,
Хай світло в душах українців не згаса.

А в серці буде вдосталь тепла!
Любіть Україну, яка б не була!
Україна в нас одна,
Такої більш ніде нема.
Україна – краса неземна,
А мова її чарівна.
Нехай дружба і мир єднають усіх,
І великих, і малих.
За мир, я щиро Господа молю,
Бо Україну, я дуже люблю!

*Суходольська Вікторія,
9 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська область*

Нав'язана війна

Я б хотіла, щоб ніколи не було війни
І щоб був у всьому світі мир по всій землі .
Та людей, щось спонукає брати зброю скрізь.
Подивись кругом, стріляють, тільки подивись.
Я б хотіла мирне небо, тихе голубе
А ще, сонце, а ще зорі, і усе- усе.
Щоб цілому, щоб розквітало усе на землі.
І ніколи і ніколи, не було війни.
Щоб росли спокійно діти, гралися в садку.
І не бачили ніколи ту страшну війну.
Та проходить рік за роком, спливають віки.
Знову бачимо ми сльози, кров по всій землі.
Я б хотіла, щоб вся зброя зникла в одну мить.
І ніхто не міг ніколи її відтворить.
Щоб жили щасливо по усій землі.
І ніколи і ніколи не було війни.

*Ундір Любов,
9-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

War is no longer a dream

The world can't believe that it's true,
When we hear children's scream:
"Father, come back alive",- I beg you...
War is no longer a dream.

When we wake up in the morning
Because of the Russian shelling,
When we hear our mother's scream.
In the 21st century war is no longer a dream...

When we choose basement instead of the house that is wide,
When the whole world shudders from mother's scream,
Whose 18-months-old baby died.
Do you still think war is a dream?

When 13 courageous soldiers are in Russia captivity,
Their answer for occupiers' ship gains popularity.
While Russia president enjoys his last ruling time -
His soldiers commit in our land the biggest crime.

While their soldiers shell peaceful children -
our heroes try to help every man.
While their bloggers cry because of instagram ban -
Our leaders make volunteer team.
War is no longer a dream...

*Шершень Сніжана,
9 – А клас, Цепцевицький ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Гримить у небі і стріляють танки,
Холодний дощ від куль вкорочує життя,
Від літаків на землю падають останки,
Від вибухів ракет здригається земля.

Це сон??? Можливо...

Тримають міцно хлопці оборону,
А ворог нищить раз у раз міста,
І просить світ: «Закрийте небо України!»
Бо нелюди стріляють у людей Христа!

Ось чути крик та плач жінок, дітей
Та де ж вони, чого це їх ніде не видно?..
Вони в підвалах, у завалах...
А поруч з ними ще живими, лежать тіла...

Кадир шукає мертвого Бандеру,
Все що тікаючи лишили люди – забрали мародери,
Нема кінця і краю цій війні....

Це сон??? та ні...
На жаль, війна уже не сон!!!

Та не здолати нашу неньку Україну.
Як хочеться діждатись ПЕРЕМОГИ!
Почути спів весняний солов'я,
І бачити дитячі світлі очі,
Що прагнуть жити без війни і зла.

Ми віримо у нашого солдата,
У воїна, героя, привида, захисника.
Який у бій іде із москалями
Віддаючи за мир своє життя.

Ми віримо: Все буде УКРАЇНА!
Бо прагнення у неї – МИР!
Хай буде прикладом для всіх НАША КРАЇНА:
Незламний дух всіх дочок і синів!!!

*Мельник Ангеліна,
10-Г клас, Обласний науковий ліцей в м. Рівне,
м. Рівне*

Війна очима дітей

Мені тоді було лише п`ятнадцять,
Пам`ятатиму ранок того дня завжди.
Прокинутись від повідомлень о шостій двадцять -
Найгірше, що сталось в моєму житті.
Подзвонити матусі й сказати два слова:
"Війна почалась... Прокидайся скоріш".
І поспіхом речі збирати додому,
Покидати ліцей, сльози йдуть все частіш.
Розуміти, що тато десь там, де стріляють,
Прощатися з друзями як назавжди.
І хоч куті тут в нас ще не літають,
Уже почорніли всі наші сади.
Чекати новин, що все буде добре,
Що всі, хто поїхав вернуться назад.
Проте уже місяць земля жде хоробрих,
Спускаємось ми уже вкотре в підвал.
Мені було десять, я чув вертоьоти,
Я згадую, як ми втікали тоді.
І хоч я малий й ще вдягаю колготи,
Та знаю - погане настало в житті.
Вони зруйнували мій дім, мою школу,

Змусили кинути все назавжди.
Покинути іграшки десь там у полі,
І бігти туди, де ще тихо в селі.
Мені було сім, а могло б бути вісім.
Якби оті нелюди зникли тоді.
Могла б я ще жити і хоч літ до двісті,
Проте десь лежу під завалом в землі.
Мені було шість, було п'ять, було дев'ять,
Ми плакали, ми залишились одні.
І ті літачки, що вгатили по дому,
Забрали у нас найцінніше в житті.
Мені вісімнадцятий місяць проходив,
Я голосно плакав, почувши той крик.
Мені все боліло, і я лиш дитина,
Але вони вбили мене на війні.
Нам по сімнадцять, і ми все ще діти,
Ми тут, де ще тихо, й де люди живі.
Проте нам так страшно, не можемо сидіти.
Таке відчуття, ніби вже й неживі.
Кожна дитина, хто чув, хто що бачив,
Хіба вони винні в цій лютій різні?
Чому ми страждаєм?
Чому мами плачуть?
Чому ми не можемо гулять, як тоді
Мені один рік, три, сім, дев'ять, дванадцять,
Шістнадцять, не знаю за що це мені.
Не хочеться вірити, що все це насправді,
Я пращу, ридаю й кричу: "Ні війні!"
Ми діти, чому ми це маємо терпіти?
Чому ви прийшли, в чому винні ми всі?
І як же нам далі на цім світі жити?
Без мами, без тата, а може й землі...

*Березка Наталія,
11 клас, II-A курс, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я вірю: закінчиться війна!

Як часто зараз звучать страшні слова
напад, анексія, розруха, війна...
Про це говорять у кожній домівці в родині,
адже миру немає в рідній Україні.
На сході продовжуються обстріли, їдуть танки
і в окопах солдати зустрічають світанки.
За мир у країні борються вони,
щоб їхні діти не знали розрухи й війни.
І взимку, і влітку солдати воюють
і співу птахів у небі не чують.
Лиш гуркіт гармат і постріли танків...
Так мало в житті у них тихих світанків.
Війна! Проклята війна!
Вже вісім років триває вона.
І йдуть воювати сміливі солдати,
від ворога землю свою захищати.
Я знаю, я вірю: закінчиться війна,
ота братовбивча, кривава, страшна...
Мир запанує на рідній землі!
Давайте промовимо всі: «Війні-ні!!!»

*Андрійчук Вікторія,
11 клас, Боремельський НВК «ЗОШ I-II – ступенів-колегіум»,
с.Боремель, Дубенський район, Рівненська область*

Повертайся живим!

Війна... таке страшне до болю слово,
Таке нещадне, і не всім знайоме.
О, скільки бід принесла ти з собою,
Що й не злічить донині їх...

Болюче матері, сестрі, дружині,
Незрозуміле для малої ще дитини,
Які чекають, вірять щохвилини,
Що повернеться, мужній воїн, до родини.

Повертайся, будь ласка, живим!
Ця війна непотрібна нікому.
Ти всім нам дуже дорогий....
Повертайся, солдате, додому.

*Гаврильчик Зоряна,
11 клас, Люхчанський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Схилися над могилою солдата

Схилися над могилою солдата,
Схилися у подяку за життя,
За рідну землю, яку будеш ще орати,
Й колосся, що весною пророста.

Він кров свою пролив за свою матір,
за жінку і за немовля,
За те, щоби змогли спокійно спати,
Не бігли "за кордон" у небуття.

Схилися ж ти і закарбуй у пам'яті навіки:
Нічого, ніж свобода, кращого нема !
Запам'ятай і перекажеш дітям!
Схилися у подяку за життя.

Україна - єдина!
Ми різні...Зрозумій це!
Відколи почалася ця війна,

Ми взули берці і пішли до війська
Тримать кордони України до кінця.
Не нагадаєш, що зробили ви?
Ви плакали, бо інстаграм закрили!
Ми ж наших матерів готові на руках носити!
А ви стареньку бабцю, що була проти війни,
стояли всі на площі і гнобили!

Не браття ми! І не були ніколи!
І Україну Ленін не створив.
Читай же ці рядки знову і знову,
Допоки ти будеш живим!

Наша сила - свобода і слово,
Нічого із цього не мали ви.
Ми відбудуєм Україну знову!
А ви вже навіки усім ВОРОГИ.

*Добровольська Ангеліна,
11 клас, Мильчанський ліцей,
Дубенський р-н., Рівненська обл.*

Схилися над могилою солдатів
Вже рік за роком іде війна,
Безжальна, чорна і тривожна.
А ти, солдате, у сирій землі
Все спиш і подумки ще з нами.
Ти бачив різне на землі
І різних ти людей зустрів.
Та тільки віра в єдності народу
Твоя збирала всіх в кулак людей.
Мені шкода, що тебе немає з нами,
Що ти не бачиш, як цвітуть сади,
Як пишно зеленіють гори,
А вітер тихо стукає в вікно,

І сльози падають додолу.
Ті сльози – це твої, солдате,
За те життя, що відібрали в тебе.
За те, що ти зумів, солдате,
Мені життя уберегти,
Що я живу і мрію маю.
Схиляю голову перед могилою твоєю.
І тихо Господа благаю:
«МОЮ ВКРАЇНУ БЕРЕЖИ» !!!

*Круглик Анастасія,
11 клас, Люхчанський ліцей,
Сарненський район, Рівненська обл.*

Україна - єдина!
Війна не сон,але повірити у неї важко.
Війна руйнує,ранить, забирає.
Та як би нам не було тяжко,
Відважну націю ніхто не подолає.
Ми сильна нація!
Ми з голими руками йдемо за волю!
На все підемо за щасливу долю,
За мирне небо ,за тихії ночі,
За дитячу усмішку та яснії очі.
Ті очі,у яких немає страху.
Очі які не бачили того страшного жаху.
Ми не зламаємось,бо ми єдині ,
Ще запанує мир на Україні!
Ще розцвітуть гаї,луги ,поля,
Щаслива буде рідная земля .
Заграє барвами наша країна,
Бо в нас найкраща в світі Батьківщина!

*Метелюк Каріна,
11-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти..

Промінь сонця пробіг на лиці
«Мамо, мамо» - кричать знову діти
Та не кожен, почує їх знов
Але кожна, кожна дитина
Буде знати, що є любов

Оживають розстріляні квіти
Наша ненька прокинулась знов
Вже життя, що було там раніше
Не повернеться, було як сон
Та Господь, нас в біді не залишить
І рукою наставить на шлях
Де щасливі ми будемо з вами
Буде радість знов в наших серцях

Оживають розстріляні квіти
Промінь сонця пробіг по лиці
Ми були Україні як діти
І віддячим, піднявши з колін !

*Мичковська Юлія,
11 клас, Боремельський НВК «ЗОШ І-ІІ – ступенів-колегіум»,
с.Боремель, Дубенський район, Рівненська область*

Мені наснилась війна....

Мені наснилась війна....
Така нестерпна, болюча, руйнівна.
Запекла гарячим полум'ям,
Яка пролита кров'ю синів та дочок України.
У тому сні, було все, ніби в пеклі.
Палали будинки, мости, рідні землі.

Там чутний плач матерів,
Які проводжали сина в далеку дорогу.
Молились до Господа,
Щоб оберіг від злого ока,
Аби здобули перемогу і повернулись додому живі..
У рідні краї своєї землі.
Ми не забудемо ніколи,
Тих героїв, які за нас полягли,
Щоб ми мали щасливі долі,
Яких не дочекались матері...

Чикун Мар'яна

*II клас Головинський ліцей
с.Головин, Рівненська обл.*

Чому плачуть українські матері

Співала тихо мати над колискою
Своєму сину пісню про життя.
В коротких снах вже мріяла невісткою
Й внучатами в бабусі на руках.

Та колискова наливала силою
Юнацьке тіло, в серці проросла.
А мати почувалася щасливою,
Подяку Богу в молитвах несла.

За мить — голосить вже над домовиною...
(Ворожа не здригнулася рука!!!)
Чорна коса до ранку стала білою,
А сліз гірких — не річка, а ріка...

І стихла пісня, мов життя спинилося
Біля малого горбика землі.
За що нам доля отака судилася?
Чом плачуть українські матері?

ПРОЗОВІ ТВОРИ

*Багнюк Ангеліна,
1-А клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Україна - єдина

Мир – країні. Щастя та добробут кожній родині. Сьогодні ці слова звучать у кожного на устах. Ми мріємо про голубе мирне небо, яскраве тепле сонечко, спів пташок, про прекрасні та несподівані події у нашому житті.

Якщо усі люди мріють про добро, то чому навколо стільки сліз та непорозуміння? Чому плачуть діти, руйнуються міста, рідні люди втрачають близьких, поночі лунають постріли.

Я хочу, щоб це був лише жахливий сон. Я прокинулася. І бачу свою рідну країну Україну багатою та квітучою. Наш народ живе у злагоді і мирі. Я бачу усмішки радісних дітей, які мріють про щасливе майбутнє.

Україна-єдина країна! І це назавжди!

*Доброштан Наум,
1 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат,
Черкаської обласної ради*

Чому плачуть українські матері

Війна принесла багато сліз. Мабуть немає такої людини в Україні, яка б за ці дні війни не проронила сльозу. Але найбільше плачуть українські матері.

Жінки народили дітей для своєї сім'ї. Не важливо, маленька донечка чи син, дорослий син чи дочка – плаче мати, якщо вмирає її дитя. Це найбільше горе на землі.

Все змінилося в житті. Діти не ходять до школи, в дитячі садочки, не відвідують своїх родичів в інших містах, багато покинули свої домівки. Кожна мати вдень і вночі молиться за свого сина, чекає закінчення війни.

Хай буде мир у всьому світі і ніколи жодна мати не плаче від горя!

Іванова Варвара,

*1 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Я дякую тобі, солдате

Я дякую тобі, солдате, за те, що мої рідні живі. За те, що моє місто залишається цілим і без руїн, бо ви зупиняєте ворога, щоб він не дійшов до нашого краю. Дякую за твою мужність та хоробре серце, за те, що віддаєте життя заради українського народу. Дякую за мій спокійний сон без вибухів снарядів.

Любимо і молимося за вас! Нам не треба війни! Ми за мир, за життя, за майбутнє!

Клименко Софія,

*1 клас, Смілянська спеціалізована мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Мир дитячими очима

Мир – це спокій вдома, всі радісні і щасливі, спокійно прокидаємося зранку і лягаємо спати ввечері. Мир – це можливість поїхати в гості до рідних, друзів. Як добре щодня ходити до школи і вчитися, грати в ігри з однокласниками, веселитися на перервах. Мої батьки хочуть ходити на роботу і заробляти гроші для життя. Як боязко чути звук сирен і декілька разів на добу ховатися в підвалах.

Я не хочу сидіти без світла, в холодних підвалах і погребях, не хочу чути звук сирен. Хочу, щоб швидше закінчилася війна і всі були живі і здорові. Хочу почути весняний спів пташок і побачити безхмарне мирне небо.

Моя Україна – найкраща у світі! Наші воїни – сильні і незламні! Ми переможемо! Слава Україні! Героям слава!

*Тіхонович Дмитро,
1 клас, Смілянська спеціалізована
мистецька школа-інтернат
Черкаської обласної ради*

Мир дитячими очима

Як добре жити, коли навколо тебе всі радісні і щасливі!

Щоб був мир, потрібно дружити, прислухатися один до одного, поступатися, не ображати нікого. Навіть якщо посварилися, потрібно все вирішувати мирним шляхом. Адже можна домовитись, вислухати, попросити вибачення.

А ще, щоб не було війни, потрібно всю зброю та танки здати на металолом. А на отримані кошти побудувати для дітей атракціони та розважальні центри. Для хворих дітей побудувати лікарні та купити ліки. Для дітей з інтернатів і дитячих будинків, придбати подарунки та все, що їм потрібно.

Всі діти хочуть жити під мирним небом!

*Лаїштона Денис,
2 клас, Рудківська гімназія,
Полтавська обл.*

Мамо, я вірю в тебе

Я дуже люблю тварин. Мені подобається за ними доглядати: годувати, вигулювати, купати. Така любов до наших менших друзів передалася мені від мами. Ми разом з нею оточуємо турботою всіх домашніх улюбленців: котиків, цуциків, теляток, ягнят.

Зараз моя матуся допомагає військовим: вона – оператор зенітно-ракетної системи С-300. Моя матуся охороняє спокій і сон Андрійка, мого меншого братика, бабусі Наталі, моїх друзів і всіх-всіх українців.

А я в цей час виховую маленького Рекса, навчаю його виконувати різні команди, щоб маму зустрічати разом з Рексом.

Коли матусі довго немає, то ми з братиком Андрійком за нею сумуємо. Як би було добре, щоб всі мами завжди були поряд зі

своїми дітками: разом пекли смачні оладки, читали цікаві книжки, подорожували рідним краєм.

Ми віримо, що так і буде! Скоро і назавжди! Наш народ непереможний!

*Ляхман Тимофій,
2 клас, Рудківська гімназія,
Полтавська обл.*

Я за мир у всьому світі

Як чудово летіти вихором на своєму улюбленому велосипеді! Мені подобається швидка їзда. А сам, мій залізний коник, подивіться, яскравого синього кольору з жовтими наклейками. Патріотичний транспорт, синьо-жовтий.

Мені його подарував старший брат Артем, який зараз служить в Одесі у Збройних Силах України. Він мужній і сміливий, завжди готовий прийти на допомогу. А понад усе Артем шанує Україну, свою Батьківщину. Ще змалку привчав мене робити щоранку зарядку, різні силові вправи, загартовував мене, щоб я зростав сильним і спритним. А скільки різних розваг він мені придумував!

Я дуже люблю свого брата! З нетерпінням чекаю на нього.

Хай небо буде чистим і безхмарним
Життя людей хай буде дуже гарним
Щоб повернулися з війни усі брати і тата
А ми завжди будемо на них чекати!

*Турчин Аліна,
2-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир і дружба

На мою думку, найважливіше у світі – це дружба. Де дружба і злагода, там панує мир і порядок. Жити в мирі – означає дружити.

Дружба – найбільше у світі щастя. Дружити можна з людьми і з тваринами. Дружба буває різною: щирою і справедливою, несправжньою і корисливою, чесною і брехливою. Якщо людина обманює і не виконує свої обіцянки, з тобою дружить, а іншим говорить про тебе погані слова, то вона ніколи не буде тобі вірним другом.

Справжній друг знає мирилки, він не підведе, не покине в біді, не зрадить, підтримає у важку хвилину в навчанні, житті і коханні.

Дружба об'єднує людей між собою. Саме дружні та мирні стосунки допомагають захисникам нашої України обороняти рідну землю.

Також дуже важливими у світі є дружба та мир між країнами. Світ був би красивішим, добрішим і веселішим, якби всі народи жили мирно, розуміли та поважали один одного, не сварилися, не ворогували. Якби люди різних країн об'єдналися і дружили, то ніколи не було б війни і зла, горя і бід, конфліктів. Без дружби жити сумно.

Бережіть і цінують дружбу! Вона – наш найцінніший скарб!

Дружба та мир – нерозлучні. Я – за МИР у всьому світі!

Дружіть між собою, діти!

Любіть один одного, люди!

Об'єднуйтеся, країни –

Тоді буде МИР усюди!

Oleksandr Petrov,

Class 3, School Podstawowa

Nowe Skalmierzyce, Poland

My Motherland on fire

I was born in Ukraine.... but I have been living in Poland for many years. I remember always looking forward to visiting Khmelnytsky. I have only good memories of these wonderful moments. Unfortunately, Ukraine is now in the hands of the enemy and it is unknown what to expect next. The time has come when it became scary to return home. My relatives and I are always pray for

the well-being of Ukraine and all people. Ukraine has always fought and risen from its knees and this time Ukraine will also cope with all the difficulties. The main thing is to believe, to hope that we will all live in peace. Слава Україна! Героям Слава!

Рябий Кирил,

3 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

За мир, за колоски налиті!

Мене звати Кирил. А мама кличе мене ніжно Кірюша. Я навчаюсь у третьому класі і у мене є велика мрія.

Я хочу, що в Україні не було війни! Щоб всі солдати повернулися до своїх домівок живими. Хочу спокійно ходити до школи. А ще їздити до бабусі в село. Там затишно і гарно. Особливо влітку, коли поле золоте від колосків пшениці. Хочу, щоб всі діти перестали плакати за своїми татусями, які боронять нашу незалежність. Щоб українці збиралися дружніми сім'ями за великим столом. Але наша країна переживає важкі часи. Війна забирає людські життя та руйнує все навколо. Скільки горя люди переживають через неї!

Я вірю, що все погане закінчиться і настане мир. Бо більшість людей за мир, за колоски налиті!

Бойко Юлія,

4 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Чому плачуть українські матері?

Сьогодні над нашою землею, над всією Україною зачайлася тривога та страх.

Який сьогодні буде день? Буде тихий і сонячний, чи похмурий та неспокійний?

Сьогодні разом з українськими матерями плаче навіть небо. Плаче дощем, ніби хоче змити з материнських очей гіркі сльози за своїх чоловіків та синів. Від ненависті та злоби, від

війни, сонце не може світити, дарувати тепло і ласку землі і людям. Воно пече, немов хоче спопелити цей світ зла і ненависті.

Кожна мати хоче бачити своїх дітей щасливими, живими. Матері не повинні народжувати синів для війни, а народжувати для мирної праці.

І ось настає новий день, нехай він стане днем миру, радості, без болю, без страху, без втрат, без материнських сліз. Нехай над усією Україною завжди світить ясне сонечко та буде безхмарне небо. Ми хочемо миру, тиші, спокою, радості, щоб не гинули наші батьки. Хай буде мир на моїй рідній землі!

Дудка Йосип,

4 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Україна – єдина!

Більше місяця над моєю країною знущається ворог, рвуться снаряди, гудуть ракети, виють сирени. Спочатку мені було дуже страшно, лячно за своїх рідних, за свою землю. Та згодом, коли я побачив, як об'єдналися українці, як дають відсіч ворогові, я зрозумів, таку країну знищити неможливо!

Український народ – це справжні патріоти. Українці об'єдналися задля однієї мети, перемоги над ворогом! Славні воїни захищають країну на передовій, в тилу – тероборона допомагає їм, і прості мешканці захищають свої будинки, вулиці, міста і села. Україна – єдина! За нами – перемога!

Зубрій Артем,

4 клас, Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Війна, на жаль, уже не сон...

Війна, на жаль, уже не сон... Вона неначе хижий звір увірвалася і напала на нашу неньку Україну.

Почувши зранку від батьків, що війна у нас вже на порозі, я хотів заснути і прокинутися знов, немов це був жахливий сон, але нажаль – це є реальність.

Звук вибухів і сирен мене пронизують мов грім і ранять прямо в серце. Чому? Навіщо? Для чого? Щовечора, лягаючи спати, я молюсь і вірю в нашу батьківщину, і щиро я вклоняюсь Збройним Силам України за оборону, силу та незламність. Моя Україна – вільна і непереможна! В єдності і незламності – наша сила! Перемога буде за нами! Слава Україні! Героям слава!

Петренко Олександра,

4 клас, , Гімназія №5,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Війна очима дітей

До цьогорічної весни, про війну я тільки читала, або слухала розповіді. Для мене війна сьогодні - страшне слово. Воно пов'язано з гулом сирен, коли з татом спускаємось у підвал, сумую за матусею і братиками, які змушені були виїхати за кордон. Страшно дивитися по телебаченню про розбомблені міста, зруйновані будинки і школи. Коли діти замість того, щоб ходити у дитячі садочки, навчатися у школах, змушені сидіти у сховищах, втікати від війни в інші міста або за кордон. А найгірше те, що діти вмирають від куль ворогів, стають сиротами.

Ми, українці, і дорослі, і діти, хочемо тільки миру, хочемо будувати свої міста та села, а не руйнувати їх. Я впевнена, що перемога буде за нами. Слава Україні! Героям слава! Україна понад усе!

Дубовська Ангеліна,

5 клас, Боремельський НВК «ЗОШ І-ІІ ступенів-колегіум»,

Рівненська обл.

Україна - мій дім

Течуть сльози в нашої неньки України...

Ми проснулися від вибухів ракет...

24 лютого вони увірвалися у наш дім, де ми росли, навчалися, бігали, подорожували, в якому мали багато позитивних емоцій, у якому жили Віра, Надія, Любов!

Вони хочуть загарбати нашу Україну, але Наша Армія ані шматочка нашої землі їм не віддасть, бо ми сильні і будемо воювати до останнього!

Ми ніколи не забудемо про дітей, які не так давно бігали в садочку і тішилися життям. За вагітних жінок, які ось-ось мали подарувати світу нове життя. Але ми ніколи, чуєте, ніколи не впадемо духом, ніколи не станемо на коліна, бо в нас тече українська козацька кров! І якщо постане вибір – воля чи рабське існування, навіть сите, ми, українці, одностайно оберемо волю, навіть ціною життя!

Ми з'єдналися з нашою армією в одне ціле, а якщо ми з'єдналися - значить ми переможемо, і ми - сила! В нас є чудові хлопці та дівчата, наші Ангели, які воюють за нашу неньку Україну.

У моєї країни є майбутнє - народжуються дітки і молоді мами чують перше биття серця дитини. Молоді пари одружуються, бо щиро вірять у Нашу Перемогу! Так, війна, але в серцях українців живе Любов! Бо тільки у нас в Україні красиві дівчата чекають вас, моляться за вас, турбуються і кажуть: „Боже, збережи!«. Бо в нас є Надія. А ще незламна Віра у Бога й нашу Перемогу!

Наші Герої надійно захищають нашу землю. А після війни ми відбудуємо нашу квітучу Україну, сильну і незалежну державу! Ми збережемо і розвинемо нашу рідну мову і поставимо її на найвищий державний рівень! Усі наступні покоління українців пишатимуться Нашою Перемогою! Але ми станемо більш розбірливими у виборі друзів... У більш загартованими, і сильнішими, і ще дружнішими!

Слава Україні!!!

*Кацура Марія,
5 клас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Війна, на жаль, уже не сон...

Я живу у найкращій, наймиролюбнішій і найдружнішій країні в світі. Це - Україна. Нещодавно підступний ворог напав на мою рідну землю, де я зробила перші кроки, сказала перше слово, вперше пішла в школу.

Він нищить мирні міста і села, вбиває дорослих і дітей, спалює все на своєму шляху і ні перед чим не зупиняється. Цей ворог боїться тільки наших Збройних Сил, української згуртованості та патріотизму. І саме цим ми його зупинимо і знищимо!

Я не хочу щодня чути страшні сирени і сидіти в укритті. Тому звертаюся до країн НАТО та ЄС: "Закрийте, будь ласка, небо над Україною!!! Так ви збережете мільйони українських життів. Так ви допоможете нашим безстрашним воїнам завершити цю страшну війну."

*Комончук Соломія,
5-А клас, Великожитинський ліцей
Шпанівської сільської ради, Рівненської області*

I vote for peace!

I vote for peace! We all know that there is a war in Ukraine for 9 years. All this happening because Russian President Volodymyr Putin keeps in fear all our country. All people want peace and good in this world, but not Russia. Every year more and more people die. Ukraine is no less excited that we are, but we know that one day will be the end of wars in the world and we all will be live in a peaceful life.

Офілат Вікторія,
*5-Б клас, Великожитинський ліцей
Шпанівської сільської ради, Рівненської області*

I vote for peace!

Ukraine, Russia, why are they fighting?

Can't answer that, but I can say: "Let's live in peace!"

People, there are constant quarrels between them, constantly! And no one can avoid it! I will say again, let's live in peace! In a world where everyone has an opinion. In a world without quarrels and in the end, without war!

But no one can understand it's, why no one can understand it? Well, I don't understand...

Everyone has the worst day in their opinion, well, the day when something bad happened.

You know what a really bad day is days 1932-1933, do you know what date is it? Maybe they forgot or didn't know this, this is the date of the "Famine". That's really bad and terrible...

And to prevent this from happening again in 2022, we must believe. You need to believe in peace! Maybe I've said a lot of a little, but these are my last word: "I vote for peace".

Романюк Соломія,
*5-А клас, Великожитинський ліцей
Шпанівської сільської ради, Рівненської області*

I vote for peace!

Peace? What does it mean? It is something what all people need or it is just a word?

As for me, it is not just a word, it is a way of living. I was born at 21st century, so I vote for peace. Every child or a baby want to live in a peaceful country with all their rights for living.

People who lived in Ukraine or Ukrainians deep inside, they are proud of their legends and unique traditions. We are with open heart and full of love. We care about each other and respect other cultures. We are hard-working and confident. We are the future of our country and we always will be a big part of it.

I believe that all difficulties will be overcome and will be joyful home for every nation and person that will visit us. Be free and support Ukraine, because the best is just in front of you!

*Дуб Мар'яна,
6 клас, Микитицька гімназія,
с. Микитичі, Рівненська обл.*

Чому плачуть українські матері

Українські матері народжують своїх синів, радіючи їхнім першим успіхам та крокам, виховують їх, хочуть щоб сини в подальшому стали для них справжньою опорою та підтримкою.

Але настає такий час, коли з маленьких хлоп'ят виростають мужні, сміливі красені, які приймають рішення іти захищати свою неньку Україну у скрутні часи. То тоді їх матері плачуть, оскільки відпускають власну дитину з дому, переживаючи за їхнє життя, не хочуть розлучатися з власною кровинкою.

Матері плачуть й тоді, коли від синів приходить добра вісточка, що живі та здорові. А коли сповіщають про те, що син поліг за країну, материнське серце розривається від болю і вона гірко вмивається слізьми, адже його вже не вернути живим. Цей біль втрати важко переживати, це рана, яка вкарбовується у серці назавжди...

Нехай же не ллються материнські сльози за їх синів, які гідно боронять державу від ворога, а лише будуть сльози радості, гордості за те, що вони здобули перемогу та повернулися живими.

*Лучко Дмитро,
6 спецклас, Гімназія №5,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми не хочемо війни

Був звичайний день. Сьогодні ми знову мали вийти на дистанційний урок з нашою вчителькою. Та цього разу все було не так. Були стривожені мої мама, тато й старші брати. А я з

моїми молодшими братиком і сестричкою ще нічого не розумів. На моє питання: що сталося, мама коротко відповіла: «Війна».

Я знав, що це страшне слово. Та не зовсім розумів, що воно означає, поки не почув пронизливого звуку сирени. Відразу захотілося сховатися і знайти в хаті такий куточок, щоб не було чутно того, що нагонило страх. В перші дні було дуже страшно, але я вирішив, що не треба боятися. Краще буду заспокоювати маму та молодших в нашій сім'ї. Я всім говорив: «Все буде добре!»

Старші брати зібралися йти добровольцями на війну, та я не плакав, а просто сказав їм: «Будьте мужніми захисниками нашої української землі та повертайтеся додому живими!».

Ми, діти, прагнемо миру, нам не потрібна війна.

Зембіцька Лілія,

7 клас, Великожитинський ліцей

Шпанівської сільської ради, Рівненської області

I vote for peace!

When will people come to their senses? stop shedding the blood of innocent people. When will the world be different? When will bitter tears stop flowing from mother's faces? When will shelling of children and elderly stop exploding?

Everyone! There is no more war. How I want hear this word. No more fear, no more grief and loss among the civilian population. Today's government is committing lawlessness. How can you agree with what? I don't want to live in a country where it is scary to live. I want peace on earth. To make the sunshine warm and bright, the birds sang loudly, mom and dad were happy.

I vote for peace. Good has defended evil and will defeat it now. We will fight for our country and our people's children. It's is enough to tolerate this injustice. We will do it.

*Котяй Марія,
7-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Україна – єдина!

Ідеї миру, міжнародної безпеки, відвернення загрози війни мають для нас українців особливий зміст.

Вже восьмий рік наша країна стоїть перед серйозною загрозою російського вторгнення. Кращі сини та дочки українського народу віддають своє життя у боротьбі з ворогом нашої держави. Українці згуртовуються, саме шістнадцятого лютого 2022 року був день єдності, саме національна самосвідомість, любов до рідної Батьківщини допомагають створити сильні волонтерські рухи, які допомагають нашій боєздатній армії. Адже наші батьки, рідні, вчителі, лікарі, учні плели маскувальні сітки, щоб зберегти життя нашим захисникам.

Ніхто за нас Україну не захистить. Це наша рідна земля. Ми разом проходимо цей шлях з честю та гідністю. Я вірю, знаю, що Україна - єдина! Ми будемо жити у мирі та злагоді!

*Шеремета Мирослава,
7-А клас, Дубенський ліцей №7,
м. Дубно, Рівненської обл.*

Мир очима дітей

Жахливіше за все, що може бути - війна. У сучасному світі навряд чи існує щось, що шкодить людині більше за війну. Безліч покалічених доль залишає вона після себе. Ніхто не зможе повернути час, щастя, посмішки й можливість спокійно жити. Всього лиш один момент здатен знищити все, заради чого жили люди: усі плани, мрії, думки.

Хоч як би дивно це не звучало, але, на жаль, зараз, у двадцять першому столітті, у нашій країні йде війна. Дуже прикро, що діти дізнаються про всі жахливі події не із сторінок підручників з історії, а з життя. Деякі з них бачать це на власні очі! А інші втрачають своїх рідних від куль ворога. Війна - це завжди сльози, кров і горе. Чим завинили діти України, що повинні бачити це

все? Ми чуємо з інформаційних джерел про те, як гинуть тисячі невинних людей, бачимо, як руйнуються наші міста, ламаються долі. Але ми не хочемо цього! Кожна дитина мріє нарешті побачити мирне небо! Ми хочемо почути щирі слова: "Україна перемогла! Справедливість перемогла!". Зараз головне - вірити в добро, у Збройні Сили України, у Бога. Адже наші молитви рятують українських солдатів. Вони мотивують військових повертатися живими в рідні домівки до найближчих людей.

Українці не хочуть війни, не хочуть бачити рідну землю знищеною! Ми заслуговуємо на мирне небо й будемо робити все, аби наша держава перемогла й довела, що українці – найсильніша нація в цілому світі!

*Волошин Богдана,
8 клас, Рудківська гімназія,
Дубенський район, Рівненська
область*

Мені наснилася війна...

Синє безкрає небо . Ранкове сонце розфарбовує його всіма барвами веселки, а вчорашня пісня солов'я надає урочистості початку нового дня. Від лекого подиху вітру колишуться жита, а срібна роса бринить на пелюстках квітів, виблискує мірадами зірок. Така краса, що аж дух захоплює. Неначе справжній рай.

І я, маленька дівчинка, біжу назустріч ранковому сонцю по стежині, своєму майбутньому - щасливому та безхмарному. Майбутньому , де всі живуть в мирі та злагоді, поважають не лише один одного, а й думки та бажання інших.

І раптом, ніби грім серед ясного неба, ранкове сонце закрила страшна істота. Кожен її крок супроводжувався пострілами та вибухами. Її безжальні руки руйнували будівлі, ламали дерева, розривали на шматки обпечену землю. Ночами вона топтала все на своєму шляху - і золоте колосся, і людські життя. Кожен її крок приносив біль та розпач , і ріки сліз та крові лилися на знівечену землю. Сльозами вмивалися вбиті горем матері, чийх синів вона пожирала, ридали маленькі діти, чийх батьків вона забрала ,

плакали та голосили ті, у кого забрали рідних, зруйнували житло, знищили той маленький світ, в якому вони жили, мріяли і творили.

Її безжальний погляд спалював все довкола, обпікав смертельним полум'ям, знищував найменші прояви людяності, співчуття. Страшна потвора рухалася, пожирала все нові і нові землі, знищуючи сотні людських життів. Своїми руками закривала небо, яке ще недавно вигравало всіма барвами веселки, напускаючи хмари чорного диму та попелу .

І я, стою серед поля, нажахана і розгублена, зі сльозами на очах. Мої руки зневірено опустилися... Невже це кінець? І ця істота зруйнує все довкола? Ні, цього не може бути. Я українка , а українці - не здаються .І щойно ця думка промайнула в моїй голові, як навколо мене з'явилися сотні могутніх воїнів, які силою свого духу і відваги закрили світ, надаючи потворі рухатися вперед. Вони зупинили її і безжально прогнали далеко за обрій. Тікаючи вона не полишала спроб завдавати болючих ударів, нищити все довкола.

І світло перемогло пільму, і зникла потвора. Лишилися руїни, глибокі рани і надія. Надія і віра, що все буде добре і вона ніколи вже до нас не повернеться.

Страшний сон закінчився але, сьогоднішня реальність для багатьох українців - не сон, а справжнісінька війна, боротьба за виживання, існування, мир та незалежність. Страшна потвора керована людською ненавистю, заздрістю і жадібністю на ім'я «війна» прийшла поглинути мій край, мою Україну - таку сильну ,вільну і незалежну.

Кажуть , що дітям сняться віщі сни. Я вірю, я знаю, мій сон віщий. І тисячі воїнів переможуть страшну потвору і запанує на нашій землі мир. Такий бажаний і очікуваний і у всьому світі за лунає:"Ще не вмерла Україна і не вмере ніколи!

*Громик Ілля,
8-А клас, Клеванський ліцей №1,
Рівненський район, Рівненська обл.*

Мій голос – моє майбутнє

Що для мене Україна?

Це мій рідний дім, моя Батьківщина. Я тут народився. Тут пройшли мої дитячі роки. Ігри, садок, школа... і мені вже – 14.

Я стаю юнаком. У моїй голові починають зароджуватися мрії, плани та ідеї. Деякі з них я вже намагаюся втілити в життя. Та, напевно, так, як і всі звичайні підлітки у моєму віці.

Проте, на жаль, у житті, виявляється, можуть статися кардинальні зміни. Коли ти зранку прокидаєшся не під ритмічний звук пісні «Bet Habits» на будильнику в телефоні нині популярного Еда Ширана, а під стривожений голос батьків: «Діти, всі в укриття! Повітряна тривога!» І спокою – як не було. Ти намагаєшся зібрати його в кулак, та страх, закрадений гучними звуками сирени, сіє в душу паніку та просочується крізь пальці липким потом.

Мій внутрішній голос шепоче мені залишатися стійким і не піддаватися ще й підступним атакам паніки.

Сидячи в укритті, я хвилююся за своїх рідних та друзів. У голові виникає низка запитань: «Чи встигли вони заховатися? Чи в надійному вони місці? Чи під час цієї повітряної тривоги їх життя нічого не загрожує?» І це мій голос та крик моєї душі, бо так проявляється милосердя та співпереживання, притаманні характеру кожного українця.

Після тривоги люди повертаються до свого попереднього життя. Але воно вже ніколи не буде таким, як колись для більшості українських людей. Бо ракетні удари безжально забирають невинні життя.

Наразі я помітив, що кожний новий день ми позначаємо відліком. Сьогодні 30-й день війни спротиву українського народу проти російської агресії. І дозвольте мені, будь ласка,

допустити свідому помилку, написавши назву країни агресора з маленької літери.

Мене переповнює біль, мене переповнює злість до нашого ворога. Мене глибоко ранить відчай за скривджений український народ. За дітей, матерів, батьків, літніх людей, які загинули, та які потерпають від ненависної путінської жадоби – одержимості знищити Україну. Моє серце кричить. Моя душа благає закрити небо! Та світ чомусь ще цього не зробив...

Як же наше майбутнє? Адже понад 130 вбитих ворогом дітей – це могли бути майбутні вчені, винахідники, письменники, артисти, землероби, лікарі, вчителі, захисники... І коли щодня ця цифра зростає, хочеться просити лиш одного – кари.

А покарання для ворогів – це наша гаряча віра в перемогу. Наша незламність, єдність та сила духу. Віра в Збройні Сили України та віра в Бога, якою ми стверджуємося як християни.

Мій голос впевнений, моя віра стійка та непохитна! Я вірю: Україна переможе! І ця ПЕРЕМОГА буде найжаданіша та найцінніша для кожного з нас.

Майбутнє за нами. Ми відбудуємо свою Україну, вільну та незалежну. Від найменшого села до найбільшого міста. Життя запульсує в кожному куточку нашої держави. Воно цвістиме, як весняні сади. Відроджуватиметься, як природа після зими. А наші люди повернуться кожний до своєї домівки, як лелеки після довгої зимівлі.

Дяченко Дарина,

8 клас, Рудківська гімназія,

Дубенський район, Рівненська обл.

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна...Зізнаюсь, це зовсім не приємне явище. Я б віддала б усе, щоб більше ніколи цього не бачити. Страшно лише подумати, що не повернеться додому тато, брат чи син, якого так чекають рідні. Вони ніколи більше їх не обіймуть, не скажуть, як їх сильно люблять. Але назавжди залишаться героями, які мужньо захищають

свою Батьківщину. Не дає занепадати духом думка, що після темної, холодної і страшної ночі завжди настає світлий, теплий день. Наразі, ми живемо в час війни, але я впевнена, що кожен з нас відверто і щиро вірить, що війна скоро закінчиться. На щастя, мені не доводилося бачити справжню війну, та я усвідомлюю, наскільки це жахливо....

То був не сон.... Прокинувшись зранку, ми почули жахливі новини.... Війна...Моя Україна страждає. Якби ж я мала можливість щось змінити чи якимось допомогти. Ні, таки мій голос щось міняє.

Мій голос – майбутнє країни. І я не буду тікати чи ховатися коли вирішується доля моєї країни, моя доля. І впевнена, що таких як я – багато. Разом – ми сила, ми дамо відсіч ворогам і доведемо їм що ми – нація. У єднанні наша сила, не слід забувати про це! Все буде – Україна!

Мельничук Аліна,

*8-А клас, Рівненська гімназія «Гармонія»,
м. Рівне*

Життя «до» і «після»

Ранок 24 лютого обіцяв бути звичним. Але орієнтовно з 6 години ранку мій телефон почав «розриватися» від повідомлень та дзвінків. Спросоння я не розумію, що відбувається та автоматично ставлю на «відбій». Розблоковую телефон та розумію, що почалась війна, дізнаюсь, що від авіаударів здригається наша столиця. Біжу будити маму зі словами «почалась війна, Київ бомблять»! Мама розуміє, що почалась війна, але відмовляється вірити в те, що нищать серце нашої країни. Ми ввімкнули телевізор, де транслювались новини та оперативна інформація. Цей день тривав дуже довго, я сильно нервувала, але повітряних тривог не було. Лягала спати одягнутою на випадок тривоги або термінової евакуації.

О 6 ранку я прокинулася від вибуху, хоча мама мене заспокоювала, що «все гаразд» (це тепер я розумію, що вона намагалася зберігати спокій та у будь-який спосіб мене

заспокоїти). Вранці до мене приїхала сестра, від якої я дізналася, що об'єктом ракетного удару був наш аеропорт. Ми з сестрою спробували відволіктися на перегляд мультика, як раптом мені телефонує подруга та попереджає, щоб ми спускалися до підвалу у зв'язку з повітряною тривоگوю. Ми не розуміємо, що відбувається, як раптом починає лунати сирена, ми швидко вдягаємося та спускаємося з батьками до сховища. Саме з цього моменту сигнал тривоги почав лунати щодень з різною частотою.

Це – моє життя «після», яке я вважала жахом. Однак пізніше я зрозуміла, що страх, біль, жах – це той стан, у якому перебувають люди, які опинилися в самому епіцентрі кривавої рашиської окупації або різні.

Так, ми з тривоگوю слідкували за життям наших знайомих з Маріуполя: сім'я з двома дітьми (10 і 15 років) проживали на околиці міста, тому з перших днів війни опинилися під обстрілами рашистів – всі навколишні будинки обстріляли, їхній – дивом вцілів, але вони задля безпеки переїхали до центру, де незабаром теж почалися інтенсивні обстріли. Жили переважно в підвалі, на вулицю боялися вийти, оскільки обстріли не вщухали і вся земля була вкрита людськими тілами. Хотілося їсти і пити. Добре, що в той день йшов дощ зі снігом – вони підставляли кружку і ловили живильну вологу. Вони не завжди могли вийти на зв'язок – тоді мама переживала найбільше: полегшено видихала лише в тому випадку, коли вони давали про себе знати, що всі живі. Навіть виїхати гуманітарним коридором змогли не відразу – орки обстріляли їхню колону. Тепер сім'я в безпеці, оселилася в Дніпрі.

Інша історія – з окупації міста Чернігова, в якій опинилася моя подруга з дитинства разом зі своєю мамою.

Ми почали з нею підтримувати зв'язок, коли вона мала можливість. Ось декілька її цитат з нашої переписки: «так, наче спокійно, але це поки не привезли «підмогу» (мається на увазі – що орки очікували на поповнення запасу зброї). Через кілька днів після цього: «сьогодні стріляли в нашому районі»,... «у нас з

балкона і під'їзду вікна повилітали»,... «постраждалих 4-6, одному в око уламок влучив, двом в ноги, біля однієї жінки велика калюжа крові була, вона кричала, але я не зрозуміла, що з нею...», «у нас вже 3-й день бомблять наш район». Ще через кілька днів: «світла не було 5 днів, ми ходили в інший кінець міста заряджати телефони через генератор».

Приємною звісткою від них було те, що рашисти відступили, до них в будинок підключили світло і подали воду (хоча таких будинків є одиниці, інші – понівечені або знищені вщент). Нарешті вони змогли відчутти смак хліба з маслом, а пізніше волонтери передали їй посилку від бабусі з різними смаколиками та товарами першої необхідності.

Це – історії людей, з якими знайома моя сім'я, і які вижили. А скільки понівечених життів, скалічених доль криваві сліди рашистів лишили на Київщині (Буча, Ірпінь, Гостомель, Мотижин, Бородянка та ін.), Харківщині, Сумщині, Херсонщині, Донеччині та Луганщині?

Пережити таке в досить юному віці дуже тяжко, і психічні травми залишаться на все життя. Тому всі розумні люди бажають миру та якнайшвидшого припинення цієї кривавої війни, у якій гинуть ні в чому не винні люди, серед них – діти.

Та я впевнена, що Україна переможе в цій війні. Я голосую за мир!

Через гори й полонини
Лине «Слава Україні»!
Геть, «великая страна»!
не потрібна нам війна!

*Muslim Ibrahim,
Class 8,
Turkey, Sambul*

Ukrayna, bekle!

"Savaş" kelimesi her zaman kötü bir şeyle, gözyaşı ve sefaletle ilişkilendirilir. Şimdi bu söz tüm televizyon kanallarında duyuluyor çünkü Ukrayna kendisini düşmandan korumaya çalışıyor.

Ukrayna'ya hiç gitmemiş olmama rağmen, bu ülkedeki insanların nasıl acı çektiğini görmek beni çok üzüyor. İnsanların nasıl öldüğünü duymak özellikle zordur, çünkü bu birinin oğlu veya babasıdır. Ukrayna her gün güçlü adamlarını kaybediyor.

Ukrayna - bekle! Bütün dünya şimdi senin için dua ediyor ve seninle savaşıyor. Sizi düşmandan korumamızı rica ediyoruz. Size barış ve iyi diliyoruz. Bekleyin - yanınızdayız!

ПЕРЕКЛАД

Україно, чекай! Слово «війна» завжди асоціюється з чимось поганим, сльозами і нещастям. Зараз це слово лунає на всіх телеканалах, бо Україна намагається захиститися від ворога. Хоча я ніколи не був в Україні, мені сумно бачити, як страждають люди в цій країні. Особливо важко чути, як гинуть люди, адже це чийсь син чи батько. Україна щодня втрачає своїх сильних людей.

Україно - чекай! Весь світ зараз молиться і бореться за вас. Ми просимо захистити вас від ворога. Бажаємо миру та благополуччя. Зачекайте - ми з вами!

Стадницька Софія,

*8-В клас, Обласний науковий ліцей в м. Рівне,
м. Рівне*

My wings are from hearts

My wings are from hearts
You say "We're sisters",
But I'm not sure.
You kill my cities
And want it to be my pleasure?
You kill my people
And don't ask permission.
You think I'm simple
But I 've wings in addition.
This wings don't have feathers,
They are from hearts.

They fly up to heavens
When you come to hurt.
You thought it was easy
To make me destroyed.
And now you are busy,
You are annoyed.
My people will never leave me,
They will never die!
Because we always believe
The sun will once shine!
You have no chance
As we are together.
We know in advance
We will help and gether.
And I want to say,
All west, please, complain!
We're victims today.
You are the next aim!

Історія великої чи найбільшої брехні

У маленькій голові, буває, народжуються великі думки. Великі думки, а ще більші запитання. При чому настільки гігантські, що невідомо як вони там помістилися. До речі, запитання взаємно обернені до відповідей: чим більше питання, тим мізерніша відповідь. Якщо все ж таки їх багато, то може розміри мозку необмежені кордонами, як країни, бо мозок - це космос, а кожна планета - різні знання. То як вони там поміщаються, не витісняючи один одного, а зберігаючись у далеких архівах пам'яті? Виявляється, це можливо, але для країн, схоже, - ніколи.

Повернімося краще до запитань, але спочатку - історія. В один тихий зимовий вечір, коли сніг стелився ніжно та лагідно, а промені сонця ледь-ледь досягали землі, коли візерунки пінцетом вищіпували останнє тепло з тіла, сім'я, сидючи вдома, дивилася

телевізор. При чому не просто незрозумілий фільм чи серіал, а випуск свіжих новин. Дитина мовчки слухала, їй подобалося дивитися саме це і вона не просила ввімкнути мультфільми. Але чому? Їй подобається дивитися, як тітонька в чорних окулярах та горою паперів сухо розповідала де не цей раз хтось розбився чи напав на когось, чи вкрав, чи ще щось? Дитину цікавило лише одне питання, народжене, коли тато вигукував речі на кшталт: "Розкрали гроші, поділили країну!". Питання "А чи може прийти до влади людина, яка не захоче плямувати совість чорнилом крадіжок та хабарів, яка просто любитиме свій народ, свою країну і зробить все, щоб їм допомогти(як це робили раніше Ярослав Мудрий, Богдан Хмельницький та кілька інших)?" Досить риторичне питання.

Особливо останнім часом здається, що майбутня історія держави - наперед спланована, вирішена, закрита, що її важко змінити, бо хіба що змінюватимуться лише імена спортсменів, співаків, журналістів, не більше. Здається, що на престол стають не ті, чиє прізвище звучить після слів "наш президент", а олігархи, чия жага до наживи збільшується з роками та кому вхід до кордону мав би бути завжди зачиненим.

Та часом звання отримують люди, одержимі славою та визнанням, ті, хто не піклується про внутрішню політику, розвиток культури, духовне збагачення народу, а лишень про розширення кордонів. Та яка різниця наскільки великий гаманець, якщо в ньому нічого не лежить? Якби ці люди витрачали гроші на лікарні, заклади освіти, дитбудинки, то ніяких війн ніколи не було б.

І ось 24. 02. 2022 рік - початок повномасштабного вторгнення росії (я писатиму з маленької літери, бо такий вчинок точно не заслуговує поваги) до України. Путін (тупін) вже близько двох чи трьох тижнів підводив до кордону свої війська, велику техніку, лікарів. За цим спостерігав весь світ з супутників, дехто навіть пророкував грандіозну війну, можливо, - Третю світову. Звичайно, сумна новина, проте, захід, північ, південь

України далі жили своїм звичайним життям, не усвідомлюючи всієї серйозності ситуації. Може, це навіть на краще, адже посіявши паніку на полях своєї боротьби, ти приречений на поразку. Може, швидкому перебігу воєнних дій посприяла дивна дата на передодні 2. 02. 2022 року, до речі, вона припала на другий день тижня - вівторок. Хтось скаже : " Магічна дата, час записати бажання, спалити та випити в келиху шампанського", а хтось, вважатиме її бісівською датою. В будь-якому разі, ми не обираємо коли народитися, не вибираємо дати, наша справа приймати виклики, які дає життя. Ось і цього разу справжній виклик зла на телефони добра, ніби перевірка цілісності, бойової готовності, незламності духу, попередніх чеснот та заслуг українців та України, яка ще кілька століть тому була однією з найрозвиненіших держав світу з тисячолітньою історією. До речі, про історію. Безперечно, фактом залишається те, що кожна країна сама пише собі історію, як наприклад, на карті розміщують власну державу в центрі. Та тут іде мова не про те, що наше майбутнє залежить від сьогоднішнього, від того, наскільки наполегливо ми працюємо, а те, що історію кожен народ складає по-своєму, так, як буде вигідно саме йому. Зазирніть у книги різних країн : там однакові події змальовуватимуться під різним ракурсом та кутом. Але, іноді, люди крадуть історію, як наприклад росія пише, що назву взяла від давньої могутньої держави - Русі, їхньої батьківщини, та насправді нічого спільного з нею не мають. Здається, цей випадок вже не можна переплюнути, але росія змогла, Тупін зміг. В черговому брехливому випуску новин, сказавши, що Україну збудував Ленін, а, цитую, "шайка біндеровцов, нацистов і наркаманов убивають історію, унічтажая пам'ятнікі Леніну".

"Та щоб тобі язик відсох таку дурню молоти!", - скаже кожна українська дитина, почувши відверту неповагу до всіх визначних діячів України, що невпинно будували по цеглинками велику історію сильної духом держави, народ якої так натерпівся, як ніхто більше в світі.

Про російську брехню можна говорити дуже довго. Після Другої світової вони 75 років билися в груди, що такого як Німеччина хто-хто, а вони точно не допустять і ось, що ми побачили. До речі, ви не помітили, що всі світові війни відбулися лише за сотню років? Схоже, з технічним прогресом, розвитком люди не стали розумнішими.

росія говорить правду, але з точністю та навпаки (і про санкції, і про їхніх трупів, і про військово-полонених, їхню кількість, мужність солдатів, те, що вони не бомблять мирних жителів, Україна не хоче переговорів, і, взагалі, росія хороша, а всі погані(стандартна ситуація)).

Через те, що двоє старих (Лукашенко та Тупін) вирішили погратися у танчики, постраждав не один мільйон людей і не лише українців. Російські військові у відчаї грабували продуктові магазини, мародерствували, з надією не померти з голоду. На їхньому фоні український боєць виглядає космонавтом, бо росіяни навіть не мають наколінників. Тупін закупив 40 тисяч поліетиленових пакетів для трупів, бо не рахує жодного життя, для нього на вагах завжди переважає влада.

В цікавий час живемо і водночас страшний. Ми постійно боїмося найменшого шурхуту, боїмося почути звук літака чи вертольота, боїмося сирен, але вже до цього звикли. "Ой, Боже! Прийшла біда на нашу землю! Бідні діти!" , - плачучи, говорять бабусі в церкві. Вони прийшли сюди поділитися про своє горе, може, тоді їм стане хоч трохи легше. Але навіщо говорити під час служби, коли можна попросити у Бога допомоги Україні, а Він ніколи не залишить у потребі, завжди почує та допоможе. Про вчинки інших можна довго говорити, не згадавши про свої ні слова. Лише за тиждень до початку так званої(рускіми) " воєнної операції" сюжет телевізійної служби новин показав, що харків'яни у разі необхідності готові захищати свої кордони. Здавалося, це пустослівні фрази, бо Харків - російськомовне місто, що межує з руским міром. Проте, на щастя, все виявилось навпаки. Українці як ніколи згуртувалися, почали переходити на

українську мову, співати українських пісень та гімн, здавати кров для переливання, жертвувати кошти, їжу, одяг тим, хто цього потребує, надавати притулок переселенцям, робити коктейлі Молотова, були готові йти на ворога голими руками. Навіть закордоном люди почали проводити численні мітинги проти дій РФ та Тупіна, навіть у росії, але у самій державі, зрозуміло, цього ніхто не показував, залякуючи людей. Тупін веде боротьбу не лише військову, а й інформаційну, наприклад, у його плани, окрім телебачення, входить створити перебої зі зв'язком в Україні, а потім повідомити про капітуляцію нашої держави, у відчаї підробивши документи. Та, схоже, він, як і багато людей не усвідомлює, що почав війну не лише проти України, а проти НАТО, ЄС. Розуміючи несправедливість та те, що на нашій країні він не зупиниться, весь світ допомагає Україні, вводячи штрафні санкції, що наносять смертельних збитків економіці росії та оточенню Тупіна, але поки що його нічого не зупиняє. Ця людина сподівалася взяти Київ за два дні, схоже, чекаючи на прихильність, але не розраховувала, що Україна йому не по зубах. Намагаючись роз'єднати державу, він її зміцнив та згуртував!

У цій нелегкій для України ситуації президент Володимир Зеленський гідно поводить себе, відстоюючи кордони, права, інтереси країни. Він звичайний актор, але героїчно тримає оборону на фронті переговорів. Можливо, це і є та людина, що просто любить свою державу та народ і зможе підняти їх на високий рівень?...

Україна ніколи не опустить рук, хоч би яким сильним не здавався ворог! Ми завжди готові захищати себе та свою свободу і незалежність! У нас героїчне минуле і не менш чудове майбутнє! В простому українському серці ніколи не згасне любов до рідного краю, завжди жеврітиме вогник надії у душі, освітлюючи подальший шлях! Виховуймо у собі справжніх українців, гідних цього звання! Вірмо в себе! Вірмо в ЗСУ! Вірмо в Україну! Слава Україні! Слава нації!

Tamuna Tatishvili
Class 8, School № 2
Tbilisi, Georgia

ცხოვრებისეულ ომებს შორის ყველაზე ჩახლართული და უაზრო ომი გახლავთ ადამიანურ მოდგმათა შორის დაპირისპირება. იგი მოიცავს ყველას და ყველაფერს, ამას არ ააქვს საზღვრები და აკრძალვა იგი მოიცავს წარმოუდგენელ მასშტაბებს, რომელშიც გამარჯვებულებს და დამარცხებულებს ორივე ადამიანია.

ომი რომ არა მშვიდობას ფასი არ ექნებოდა, მშვიდობა ეს ხომ ჰარმონიაა, რაც უმეტეს წილად სანატრელია ადამიანისთვის.

სამყაროში სადაც ძლიერი ჭამს სუსტს - ცხოვრების პირამიდის მწვერვალზე კი ისეთი ადამიანები ვდგავართ ვისთვისაც მშვიდობა სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია, და ეს მშვიდობა მხოლოდ პრივილეგიური წარმომადგენლებისათვის კი არ არის, ის ზეცასა და დედამიწას, ანგელოზებსა და ადამიანებს მოიცავს, ის წვდება ყველა ერის, ეთნიკური ჯგუფის, ენისა და ფერის ადამიანებს, მან არც საზღვრები იცის არც დაბრკოლება და არც წარუმატებლობა. ასეთი მშვიდობისკენ სწრაფვა კი ჩვენთვის როგორც მომავალი თაობებისათვის გარანტიაა უკეთესი მომავლის.

ПЕРЕКЛАД

Найзапутаніша і безглузда війна в житті людей – це протистояння між людьми. Воно охоплює всіх і вся, не має кордонів і заборон, воно сягає неймовірних масштабів, в яких і переможець, і переможений – людина. Якби не війна, мир не мав би ціни, мир є гармонією, чого прагне більшість людей. У світі, де сильні їдять слабких – на вершині піраміди життя знаходяться люди, для яких мир життєво необхідний, і цей мир не тільки для привілейованих, він включає небо і землю, ангелів і людей, він досягає людей всіх націй,

етносів, мов і кольорів, Він не знає кордонів, перешкод і невдач. Прагнення до такого миру є запорукою для нас як майбутніх поколінь кращого майбутнього.

Андрійчук Ольга,

*9 клас, Боремельський НВК «ЗОШ І-ІІ ступенів-колегіум»,
Рівненська обл.*

Серце розривається від болю

Серце розривається від болю за дітей, що здригаються від вибухів ракет, від гарматних пострілів, автоматних черг... З відео і світлин на мене дивляться розпачливі очі матерів, сповнені жаху і німого безсилля! Вони не можуть захистити, сховати своїх діток!

Я любила писати вірші, а тепер вони не лягають мені у рими. Я бачу тривогою наповнені очі моєї мами, яка не випускає з рук телефон і не вимикає телевізор... Заспокоює мене з сестричкою, що все буде добре, а в самої очі підступно блищать і руки починають тремтіти.

Вчора мама з бабусею і дідусем довго були в старенькому погребі – я потім бачила: вони облаштували маленький куточок про всяк випадок на час бомбардування! Невже це можливо у ХХІ столітті? Я думала, що війни сьогодні не існує, хіба що в казках, чи фільмах! Люди ж бо – розумні істоти, вони вміють розмовляти, вміють думати! Для чого люди знищують людей, плюндрують міста? А в Ірпені та Гостомелі захопили мирних жителів і нахваляються зробити їх живим щитом у своєму жахливому наступі! Це фашизм! Серце розривається від болю! Завтра я знову зі своїми однокласниками піду плести захисну сітку. Там багато односельчан збирається, вчителів. Плетуть, печуть пиріжки, зносять продукти... У повітрі висить тривога... У кожен стібок вкладаю молитву:

– Отче, Свята Діва Маріє, захистіть наших воїнів на всіх дорогах цієї загарбницької страшної війни! Захистіть діток,

нехай не ллються гіркі сльози матерів! Вбережіть нашу Землю від руйнування і наруги!..

Будик Анастасія,

9-В клас, Обласний науковий ліцей,

м. Рівне

Ukraine is our Motherland

Ukraine is my motherland and I am proud that I am Ukrainian. I was born in Ukraine, I grow up and I study here. I love its picturesque views - fields, rivers, forests and mountains.

Ukraine is situated in the central part of Europe. To the south it is washed by the two magnificent seas: the Black Sea and the Sea of Azov. In the west of Ukraine there are the lofty Carpathian Mountains. How beautiful is Hoverla, the highest top of Ukraine, which is 2061metres high. How nice it is to stand on its top and to feel the wind whistling in the ears, and to enjoy the views.

We are proud of the capital of Ukraine, the unforgettable city of Kiev. The city was named after one of the three brothers, whose name is Kyi. The works of the prominent writers such as Taras Shevchenko, Ivan Franko, Lesia Ukrainka, brought us the truth about ancient heroic times. The history of Ukraine is very interesting and majestic. There are a lot of people who continue describing our motherland in their poems. Oles Undir is a great example of a person, who makes Ukraine flourish in poems, like this:

Towards the sun that spring allows

My lovely Ukraine flows.

For him, for protector in East

Let`s only hope exists.

Gold and blue flag full of glory

To flourish again with victory.

For winners dreamed way

Stretches kindly again

To home where mum

Waites so long her son.

Let`s stop suffering from

Brutal, ferocious enforcers!

Our Ukrainian language is beautiful and rich, melodic and sincere as the soul of the Ukrainian citizens whatever nationality they. Our people are hard-working, friendly, kind, generous, and cheerful. Our song is melodic and charming.

Ukraine is amazing. It combines centuries-old traditions and contemporary art, fascinating urban architecture and unique nature, loud festivals and warm home holidays, as well as food, color, and hospitality, which is a decisive feature of the character of any Ukrainian.

We want to see a prosperous Ukraine, where everyone is happy. We believe that all difficulties will be overcome and Ukraine will be a happy and joyful home for us.

We deserve it!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Луцянюк Діана,

9 клас, Рудківська гімназія,

Дубенський район, Рівненська область

Мені наснилася війна

Кілька днів тому мій друг сказав: "Та я навіть зараз готовий піти на ту війну, нічого там важкого". Від цих слів мені стало нестерпно боляче, тому я вирішила розповісти вам мою історію, яка відбулася зі мною недавно, але це незвичайна історія, та історія була сном. І насамперед ця розповідь для тих, хто вважає, що війна - жарт.

Так от, мені на снилася війна. Це була жахлива ніч, яка тривала для мене цілу вічність. Але... ні, це був лише сон, то є болюча правда. Як тільки я заплющила очі того вечора, почало відбуватися наступне: "Я стою посеред великих ханів, а біля мене люди. Коли я захотіла запитати де я, відбувся сильний вибух в декількох метрів від мене, це була міна, і від неї зірвалася людина. Все б нічого, але буквально через хвилину в небо піднявся, синьо-жовтий прапор, і тоді я почала розуміти, що знаходжусь на війні. Я стояла і не розуміючи що робити-заплакала. Побачивши це, три хлопці підійшли й заспокоїли мене. Вони сказали: "Ми на фронті, нас небагато, ми тут для того,

щоб допомогти нашим землякам, їм потрібно медична допомога". Я помітила, що на землі багато валіз з медичними і ліками. За професією я була лікарем, тому без вагань вирішила допомогти. Минула година, на вулиці стемніло, ми подумали, що нам варто заспокоїтися й відпочити, бо попереду важлива робота, як тут вибігає чоловік і починає щось нерозбірливо кричати: "Нам, нам потрібно лікарів, швидко лікаря, благаю вас". Миттєво піднялися і почали рухатися за тим чоловіком, не забувши прихопити валізи з медикаментами. Було темно, ми бігли з усіх сил, і раптом чоловік кудись зник, неочікувано ми всі почули постріли, глянувши навколо я побачила, що усі мої напарники лежали у крові, опустивши голову, я відчула сильну біль, я була ранена, коли я впала на землю, то була уже вся у крові, тоді я і зрозуміла, нікому не потрібна допомога, це був ворог, він хотів заманити нас у пастку, і йому це вдалося. Останні мої слова перед смертю: "Слава Україні". І хлопець, який лежав весь у крові, з останніх сил вигукнув, "Героям слава"! Прокинувшись, я була виснажена, а на обличчі були сльози, і тут я заспокоїлася, бо це був тільки сон.

Тому, перш ніж казати, що на війні нічого не роблять, обдумайте усе. Наші захисники стоять там днями і ночами не зімкнувши очей, лише, щоб оберігати нас від ворогів, вони помирають за нас, за нашу країну, за дітей, які ще не насолодяться життям. Вони наші захисники, вони наша гордість. Герої не вмирають, вони назавжди у наших серцях. Слава Україні! Героям Слава!

Панчук Євгенія,

*9-В клас, Обласний науковий ліцей,
м. Рівне*

Україна-єдина

Сьогодні настав саме той день, в який ніхто не вірив. Хто б міг подумати, що в двадцять першому столітті буде війна в моїй країні. Найгірша річ, яку придумало людство. В новинах повідомляють про вторгнення в твою рідну країну, в якій ти

народився і виріс, вчишся і працюєш, пам'ятаєш свої перші кроки до перемоги, коли куштував найсмачніші пиріжки, які спекла для тебе твоя бабуся. Ми потрапляємо в реальний світ, де зустрічаємося пліч-о-пліч з ворогом, який просто нищить твою країну, не сказавши ні слова, кидає гармати, які руйнують мирні населені пункти, просто так, навіть не попередивши. Війна-це коли люди зі страхом сидять у своїх домівках та бережуть свій найдорожчий скарб - своїх дітей, коли їхні очі повні страху.

Чому це відбувається саме в мирній та незалежній Україні? Навіщо цей гармидер, який робить росія? Щоб самоствердитися за рахунок нашої держави? Показати, що вона непереможна країна. Хоче зламати нашій український дух, в якому тече кров наших колишніх українських гетьманів? Україна не впаде перед агресором на коліна. Моя країна непереможна, наше військо сильне та мужнє, яке захищає своє населення та відстоює свою землю. Самоствердитися не вийде. Руйнуючи міста та будівлі, ніхто ніколи не зламає Україну та її народ! Саме в цій країні народилося багато видатних людей, які прославили нашу солов'їну мову та державу, тому в ніякому разі росія не здолає нас своїми гарматами. Пам'ятайте, наступаючи на нашу землю без запрошення, з метою руйнування нашої держави, ви ж одразу станете добривом для наших полів з житом. Моя країна єдина, в якій я хочу жити та мати сім'ю. В ніякому разі я не дозволю комусь руйнувати те, що створювалося нашими нашими предками для наступного покоління. Скільки б разів не пробували знищити нас у вас буде невдача! І в кожному місті буде виднітися жовто-блакитний прапор. Україну будь знати весь світ, бо вона єдина та непереможна!

Пивоварчук Валерія,

9-В клас, Обласний науковий ліцей,

м. Рівне

Victory for us!

Ukraine is one of the largest country and one of the most beautiful country of the Eastern Europe. It occupies an area of

603700km². Ukraine borders Moldova, Belarus, Russia, Slovakia, Hungary and Romania. Our country is washed by two awesome seas by Black Sea and the Sea of Azov. Ukraine has always been an agrarian country. Also our native land is rich in mineral resources, we have fertile chernozems. Ukrainian history is really interesting.

Unfortunately Ukraine borders with one bad-neighbor. It is Russia. Their president Putin was always jealous about Ukrainian success because we are Independent country, we are developing in different spheres, even soon we will be in the European Union. So the president of Russia decided to kill our good results and victory.

In 24-th of February Russia attacked Ukraine. By the words of Putin it is a “military operation” but it is not just an operation as we can see nowadays. In his plans he wanted to ruin our military infrastructure. But the main goal was to occupy one city of Ukraine to put his politicians there. They thought that they would beat us in 3 days. But it didn’t happen as expected. Because our politicians, our army, our nation are strong people and we will never pass our native country. Even in our himn (country song) we sing that “we will lay down our soul and body for our freedom” which means that we are ready to do everything for our country!

So all of ukrainians believe that we will win in this war as I have already written that we are a strong nation. Also we have friends and partners abroad that support and help us. Almost all European Union, UK, USA, Canada are supporting us and giving us military weapons. To add we saw that people all over the world are creating rallies against Putin and Russia, with support of Ukraine. I also took part in a rally in Munchen in Germany.

At this time Russia suffers only defeats. Almost all the world turned away from them. From day to day European Union, UK, USA, Canada creating big cruel pockets of sanctions to lay down aggressor economy and level of life. The worst thing for Russia is that the EU did, they turned off their company which calls “SWIFT”. The EU, UK, USA, Canada closed the sky over Russia which means that no one of russian people can’t fly abroad from their country. A lot of

different big companies said that they will stop their sales in Russian shopping malls. Such companies as: cars, logistics, finance, energy, crypto, retail, tech, health, cosmetics, aviation, fuel, social media, entertainment, sport, software and services, etc.

So after such big pockets of sanctions the economy of Russia will fall down.

To sum up, in my opinion Ukraine should win as we have a lot of benefits, we are stronger and more clever nation that holds side by side from east to west, from north to south we are together and we are proud to be ukrainian. We will endure through all pain that Russian president-terrorist is doing for us.

We will preserve to the end to defend our country, and show the reality of what Russia is, and all their lying politicians, to let the whole world know who they are!

Slava Ukraini!

Попович Юліана,

9-В клас, Обласний науковий ліцей,

м. Рівне

Ukraine is our homeland we are proud of

Homeland, Ukraine is the most native country ... We love it for the endless sky, generous bread field, oak groves, Carpathians, as well as for the most beautiful sunsets and sunrises, for a new day is unlike any other and each of them is full of adventures.

Because it is the only one in the world. With its landscapes, seas and rivers, mountains and meadows.

For loving parents who raise us true patriots, in love and respect for national traditions. For grandparents who are looking forward to our arrival.

We love our country, because we were born here, we live, we learn to communicate in our native melodic Ukrainian language!

Because Ukrainians are the most singing nation that has created the largest number of folk songs in the world. Together they number almost 200 thousand! No nation in the world has more songs.

Courage and bravery of boys, young men, men is carried through the generations. And we are grateful for their struggle, for their patriotism, for their lives, for our lives, which they defended during the hostilities in the East.

The Ukrainian people are a deeply religious people and will always preserve their religious foundations

Ukrainians are known from East to West, from North to South.

Where else can you meet such beautiful girls if not in Ukraine?

We are the most hospitable nation with the most delicious cuisine in the world.

We want our country to blossom like a flower and for people to want to live, create and love in their country. To develop their homeland and make it better for future generations.

Ukraine, where you want to live, is a truly democratic, united country.

Our future in the country depends on each of us.

We want to live in Ukraine, and without thinking about this issue, but to know for sure that WE LIVE IN UKRAINE AND WE ARE HAPPY IN OUR COUNTRY.

*Дем'янчук Анатолій,
10-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Незламні

24 лютого 2022 – чорна дата, яка розділила наше життя на «до» та «після». Понад місяць здригається від вибухів наша благодатна земля, на якій окупанти намагаються посіяти «руській мір» шляхом руйнування наших мальовничих міст і сіл, знищення мирного населення. Моєю Батьківщиною намагається заволодіти зло, яке огорнуло своєю чорною хмарою Бучу, Гостомель, Ірпінь, Чернігів, Маріуполь, Краматорськ, Харків. Херсон та навколишні села. Тисячі втрачених життів, скалічених доль несе рашиський смертельний конвейєр. Боляче бачити ті звірства, які чинить ворог на нашій землі!

Але завдяки незламності наших воїнів ЗСУ, які самовіддано нищать зло, перетворюючи його на чорнозем, Україна переможе у цьому двобої світла і темряви.

Ми – українці, горді нащадки волелюбних козаків! Я не перестаю захоплюватись своїм народом, який голіруч зупиняє танки, виносить міни, ловить безпілотники або збиває їх звичайною банкою з консервацією, не боїться виходити на мітинги на тимчасово окупованих територіях, відстоюючи свою свободу та незалежність.

Заслуговує на повагу волонтерська діяльність моїх земляків Західної України, які допомагають воїнам ЗСУ, біженцям та їхнім сім'ям. У Рівному діє багато волонтерських центрів. Так, Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука, де працюють мій тато та дідусь, уже з перших днів російського вторгнення на базі спортивно-оздоровчого комплексу імені В. Завацького розгорнув діяльність Волонтерського штабу з метою надання гуманітарної допомоги воїнам ЗСУ, сім'ям військових, які боронять Україну, біженцям, постраждалим у війні з росією.

Ми Переможемо! Обов'язково відбудуємо нашу країну! Україна підніметься з руїн, і незабаром золоті лани пшениці заколосяться знов під мирним синім небом! І засяють наші міста-герої ще більшою величчю, адже український народ – незламний!

Ми є свідками зародження нових сторінок історії, яку переповідатимуть і через сотні років. Слава Україні!

Жабчик Дмитро,

10 клас, Люхчанський ліцей,

Сарненський район, Рівненська обл.

Перемога за нами!

Понад сімдесят років минуло з того часу, як пролунали звуки салюту на честь перемоги над фашистами у Великій Вітчизняній війні. Ще й до сьогодні свято Перемоги болем відгукувалось у серцях багатьох українців, які у тих страшних боях втратили своїх рідних.

І раптом на Україну знову прийшла страшна біда, знову вороги зазіхнули на нашу барвінкову землю. Україна стогне від жахливого кровопролиття, мужньо тримає стрій перед «рашистськими» окупантами.

Початок війни, необхідність боротися із російськими загарбниками потяг людей до свободи й незалежності згуртувала національні сили, піднесла патріотичний дух українського народу. Наші захисники гордо відстоюють право жити у вільній - своїй - державі. Багато українців добровільно йдуть на фронт, отримують важкі поранення, платять життям за рідну землю: за високі гори й неосяжні степи, плодючі чорноземи, тополю у волошковому полі, хрущі над вишнями, калину у дворі, п'янке любисток і м'яту, вербу й калину край дороги, жовтогарячі соняшники на струнких стеблах... Бо наша Батьківщина - це неповторна культура: ніжна пісня, героїчна, сповнена патріотизму дума, вишитий рушник на покуті, розмальована святкова писанка, мова солов'їна...

І ми віримо, що ми переможемо! Адже наші захисники - це мужні сміливі і самовіддані юнаки та дівчата, які, не роздумуючи, добровільно вступили до лав ЗСУ, щоб зі зброєю в руках боротися заради щастя і волі рідного краю. У яких навіть перед лицем смерті не сходять з вуст слова:

Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми - браття козацького роду.

Або ж:

Ой у лузі червона калина похилилась.
Чогось наша славна Україна зажурилась.
А ми тую червону калину підійдемо,

А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Недарма ще у часи Великої Вітчизняної війни німецькі офіцери казали про наших земляків: «Гордий це народ, що має таких лицарів!»

Наші відважні воїни ще раз доказують, що український народ не зречеться своїх прав на самостійне життя. Доводять, що

ніякі біди: ні війни, ні голодомор, ні революції, ні смертельні хвороби - не знизили українського народу до ряду покірних рабів.

І нехай дорогою ціною платить українська нація за свободу, за вічну мрію незалежності та водночас вона показує приклад мужності й незборимості духу.

Зараз тяжко й страшно дивитися на картини цих страшних боїв, проте кожна людина розуміє, завдяки кому і якою ціною ми здобудемо перемогу, бо герої не вмирають, вони житимуть у пам'яті й справах наступних поколінь. Бути самостійній Україні чи ні - вирішувати нам. Тож гуртуймося навколо національної ідеї, як гуртувалися навколо неї наші предки. Будьмо гідними наших славетних ровесників, і ми перемаємо. Самовідданість і мужність народу, його мільйонні жертви - ось ціна нашої Перемоги. Вірмо у себе, і Перемога буде за нами!!!

Жабчик Олександра,

10 клас, Люхчанський ліцей,

Сарненський район, Рівненська обл.

Війна, на жаль, уже не сон

«Не було в історії світу, щоб на одну державу падав такий тягар», - писав О. Довженко про воєнне лихоліття. І хто б міг подумати, що Україну знову спіткає це страшне горе. Коли в багатьох обриваються мрії про майбутню, сподівання на довге й щасливе життя. Коли душею відчуваєш, що потиск руки може бути останнім; коли той, на прощання, поцілунок зігріває як ніколи й дає надію; коли останній погляд найближчої, найдорожчої, найріднішої людини закарбовується в пам'яті навічно; коли серце стискає невимовний біль...

Ця війна, яку принесли російські окупанти, увірвалась у серця нашого народу як осколок із минулого. Наше світле блакитне небо вмить стало чорним від пожеж, від ворожої зброї. Яскраве сонце затьмарила ненависть ворогів та чорні хустини на головах у матерів, дітей, дружин, сестер наших захисників.

Скільки крові ллється! Скільки гірких сліз виплакують наші матері - Берегині роду!

Уже багато українських міст стало суцільним згарищем, де плачуть росами перші весняні квіти, що виткнулись з-під залитої кров'ю землі. Падають чорні дерева, що так і не встигли прокинутися від зимового сну. Стогін розлягається стоголосою луною, руїнами наших міст та сіл російські окупанти позначають свій грабіжницький шлях. І лише зараз розуміємо, які ж пророчі були рядки із поеми «Катерина» Т. Г. Шевченка:

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями.
Бо москалі - лихі люди,
Роблять лихо з вами.

В ці страшні хвилини кровопролиття кожен із нас замислюється над своїм життям. Ми довго шукали в ньому сенс. А виявляється сенс життя дуже простий - проснутися вранці не від звуків сирени та не від обстрілів, мати змогу подивитися на мирне небо, яскраве сонце та обійняти всіх рідних. Ми дуже часто нарікаємо на труднощі, на погану погоду, не задумуючись, що цього всього може і не бути. Та в пеклі війни, яке настигло Україну, по-справжньому радіємо сонцю, вітру, і навіть безпросвітний дощ не зіпсує настрою, бо що може бути краще, ніж краплини, які падають із мирного неба. Лише тоді усвідомлюємо, що свобода є неоцінним щастям, що людина створена для щастя, а щастя - в ній самій.

Здається, цьому жаху не буде кінця та ми віримо в перемогу, бо на бій піднявся весь український народ, який «душу й тіло положить за нашу свободу...», який пам'ятає слова українського генія, борця за справедливість:

І на омріяній землі
врага не буде, супостата,
а буде син і буде мати,
і будуть люде на землі,
де простеляться шляхи вільні і широкі:

І пустиню опанують
Веселії села.

Російська армія хоче знищити наш народ, та патріотичний дух українців їм не зламати. Які б плани не виношувала росія, все ж зло буде покаране, бо українці - нація добра, справедливості, честі. Найдорожчою ціною платять захисники за нашу волю, за мирне небо над нами - життям. Усі ми і наші нащадки завжди пам'ятатимемо непримиренних борців зі злом, які уособлюють у собі риси національного характеру - прагнення до волі, нескореність, стійкість, бажання підтримати слабшого, допомогти іншим у скруті.

Тож нехай кожен із нас матиме високу мету, що даватиме наснагу жити повноцінно. Кожен із нас повинен відчувати відповідальність не тільки за себе, а й за свою Батьківщину в цілому. Щоб ми могли з гордістю сказати Україні:

Я віддав свою кров,
Свою силу і ніжність до краплі,
Щоб з пожегу ти встала,
Тополею в небо зросла.

І тоді наша країна матиме світле майбутнє.

Одиниць Карина,

*10 клас, Курозванівський ліцей
Рівненський район, Рівненська обл.*

Звернення до світової спільноти!

Цьогоріч я як ніколи чекаю на весну!

Бо хочу вірити, що весна принесе Перемогу, і від її тепла розтане нарешті та мерзла грудка землі, що огорнула моє серце ось вже як місяць...

Ось вже місяць як на мою рідну Україну напала варварська росія!

Місяць як бездушні чудовиська розстрілюють з ракет та скидають бомби на мої міста, села та їх мешканців.

Місяць як військові ЗСУ, ТО, Нацгвардії звиятно б'ються з росіяньськими душегубами!

Місяць як мирне населення голіруч з українськими прапорами зупиняє колони військової техніки московитів.

Страшний місяць, що забрав життя стількох дорослих і стількох ді-те-й! Які мали би жити та радіти життю.

Наші Захисники, звичайні українці - Безстрашні!

Але не все вирішує сміливість і воля!

Я звертаюся до світових лідерів Америки та Європи!

Ви наклали санкції на рф, допомагаєте нам технікою та зброєю, фінансово, добровольцями, медикаментами тощо. Ви приймаєте і піклуєтеся нашими пораненими та біженцями.

І ми вам невимовно вдячні.

Сьогодні весь світ з Україною!

Але немає часу на довгі розмови!

Бо ворог обрав ницу стратегію.

Розуміючи, що програє на полі бою, він впритул розстрілює мирні міста і мешканців ракетами, що запускає зі своєї території та території Білорусі.

Тому ми просимо - допоможіть нам захистися у небі!

Допоможіть ППО! Чи літаками!

Допоможіть швидше, бо час на роздуми - це втрачені життя! Життя, які не повернути!

Знаю, що ви допоможете. Ви не зможете по іншому!

Але прошу- швидше! Швидше вирішуйте!

Підтримайте нас!

Бо на війні, як і у мирному житті- легше рухатися вперед, коли маєш Підтримку!

А з вашою підтримкою і нашою вірою та жагою до життя у Вільній та Незалежній Україні- ми Переможемо!

Згине ця болотяна темрява- і сонце правди Переможе!

Ukraine is forever free and independent!

Слава Україні!

Героям слава!

*Усенко Іванна,
10 клас, Клеванський ліцей №1,
с.мт. Клевань, Рівненської обл.*

Лист для воїна ООС

Героям України слава, дорогий воїне! Я знаю, що Україна зараз переживає страшні часи. Війна триває уже восьмий рік. Я живу на Заході, тому не чую вистрілів, але спостерігаю за подіями завдяки інтернету.

Захищати країну нелегко, ще важче втрачати щось дороге. Тому я хочу подякувати Тобі за Твою безстрашність і мужність. Не кожному вистачить духу ризикувати власним життям заради рідних та чужих людей.

Дорогий воїне! Снаряди пролітають над твоєю головою, розриваються поруч. Але Ти не боїшся, а готуєшся дати відсіч. На передовій неспокоїно.

Знай, що рідна земля надіється на тебе, упевнена в Твоєму захисті.

Ми, учні, навчаємось у школах, ще менші дітки граються в дитячих садочках. Підростаємо в надії, що попереду в нас – щасливе мирне життя. Дуже хочемо чути, що на планеті Земля – мир, спокій, добро, злагода.

Однак зараз – тривожний воєнний час. Люди постають проти людей. Так не повинно бути.

Споконвіку добро перемагало зло. І ми впевнені, що миротворчі сили переможуть. Хочемо почути радісну звістку про мир.

Дорогий герою! Повертайся живим, з перемогою! Ми всі Тебе чекаємо!

Мені наснилася війна...

Сьогодні ніч була складна, мені наснилася війна. І все, неначе наяву...

Прокинулася рано-вранці від ласки променів ясних. На кухні мама ще з світання готує сніданок усім. З кімнати линув

сміх братів. І все, як завжди, гомін в хаті, а за вікном – квітневий день.

Та раптом небо почорніло, притих дитячий сміх. Сховалися промінчики, і день вже не ясний.

Все потьмяніло, знадвору чути крик людський. Я виглянула у вікно, а там – зелені чоловічки. Вони невпинно, безсердечно ламали двері, били вікна.

Та українці – народ мужній, повстали проти ворогів. Тоді солдати-чужаки дістали зброю і безжально покрали безліч життів людських. Вони вбивали всіх, не дивлячись на вік. Дітей малих, які життя ще не пізнали; людей старих, які цінували те, що мали.

Люди страх не могли вже побороти, мовчали всі. Затихли навіть солов'ї, що зранку весело співали. Це знак – настав час для війни.

Уві сні, як світло, промайнуло вісім років. Я бачила проліті сльози мами, що віддавала сина на війну. А юнак йшов боротися за честь країни, не озираючись назад. І захищаючи свою родину, він в інший світ попав...

Я схаменулася, прокинулася у сльозах. Цей сон ще довго полонитиме думки мої. Та все ж забуду я його. А от забути наслідки війни – не зможе жоден українець.

*Миронюк Вікторія,
11-А клас, РУГ,
м. Рівне,*

Війна, на жаль, уже не сон...

Ти прокидаєшся посеред ночі від гучних сирен, які уже відлунням відбиваються у вухах. Через певний час все-таки вирішуєш встати й піти. Попереду довжелезний коридор із величезною кількістю дверей, пронумерованих за роками. Коридор темний, страшний. У кінці видніється малесеньке віконечко з тьмяним світлом, наче світло в кінці тунелю, який проходить кожна душа перед смертю. Обдерті стіни, на яких навіть розміщені фото людей з дітьми, сім'єю, але більшість з них понівечені. Отож... Перша кімната – 1932 р. Голодомор...Люди

– це просто скелети, які покриті невиліковними ранами. Деякі позбавлені життя лежать попід плотами, останній раз вдихають повітря. Навпроти два чоловіки ділять ще теплу плоть собаки. Вози з мертвими людьми, яких везуть скидати у величезну яму. Ти зі страхом зачиняєш двері, і зіщуливши очі, намагаєшся забути побачене, але ні... Це викарбується в пам'яті назавжди.

Наступна кімната... 1 вересня 1939 р. Дим, пил, крики. Неочікувано для всіх почалась Друга світова війна. Люди пішли захищати інших, свою територію. Зустрічаються ще зовсім діти сімнадцяти років, які одразу після випуску зі школи опинились на фронті. Сидячи під деревом, натягнувши одну шинель на двох, сидять дві подруги, що разом захищають народ. А далі звуки гранат, що вибухають, і невпинні, синхронні кроки воїнів. Ще далі видніється чорний дим, що доноситься з пагорба в мальовничому лісі в горах. Одні милуються краєвидами, а інші моляться Богу й просять, щоб їх помилювали, не забирали життя невинних. Тихий крик... Ще сотню людей стерли з лиця землі... Двері в ці часи зачинились...

У тобі панує шалений страх. Зіниці зменшились, очі збільшилися, лице та руки побіліли, по тілу скотилися краплі холодного поту. Ноги підкосилися. Але це ще не все, залишилися останні двері. Найстрашніші на вигляд з написом 2022 рік. Ти увійшов туди – і бачиш свою землю, яка, запорошивши цнотливі крила пилом, оселилась на звалищі. І зараз нелюди копають для неї могилу, насолоджуючись процесом.

Далі почнеться найбільший жах у твоєму житті. Страх...Біль...Розчарування...Ці три слова характеризують реалії сучасного життя кожного українця. З 24 лютого ми почали помічати, що є пісні, які мають запах втрат. Ти вмикаєш їх, а вони пропалюють тебе наскрізь. Бачимо, як люди видавлюють з себе посмішку, щоб тримати бойовий дух. При цьому в них це прекрасно виходить. У когось руйнується життя, а вони зберігають внутрішній спокій. Здається, що вже нічого не може порушити цього спокою, але це лише здається!

Звернули увагу на те, що прощальні обійми найміцніші. Саме в такі хвилини важко відпустити один одного тому, що ніхто анітрохи не хоче цього робити. Тепер знаємо як страшно згадувати той момент, коли останній раз чув голос людини, який більше ніколи не почувеш...

ЗМІСТ

Передмова		3
ПОЕЗІЯ		
1 клас		
<i>Валько Уляна</i>	Голосую за мир	5
<i>Мельник Софія</i>	Мир – це я	5
<i>Морозовська Дарина</i>	Повертайся живим	6
<i>Павлюк Світлана</i>	Я голосую за мир	6
2 клас		
<i>Гучинський Марк</i>	Моя країна	7
<i>Денисюк Максим</i>	Нав'язана війна	7
<i>Савінова Катерина</i>	Ти хлопчик був з блакитними очима	8
3 клас		
<i>Богущ Гліб</i>	Щоб був мир у всьому світі	8
<i>Боровець Олена</i>	Ми голосуємо за мир по всій землі	9
<i>Воронюк Олександра</i>	Героям-захисникам	9
	Наші воїни переможуть у двобої	9
<i>Голофриш Володимир</i>	Я голосую за мир!	10
<i>Жабчик Маріанна</i>	Я голосую за мир!	10
<i>Кузьмич Вікторія</i>	Мир очима дітей	11
<i>Липчак Давид</i>	Моя дитяча мрія	12
<i>Мацкевич Михайло</i>	Нав'язана війна	12
<i>Олицька Олександра</i>	Дякую Вам, солдати!	13
<i>Прокочук Анна</i>	Повертайся живим!	13
<i>Рудько Роман</i>	Україна – єдина!	14
<i>Снігур Вероніка</i>	Молитва за мир	14
<i>Столярчук Вікторія</i>	Хай воїнів-героїв усі пам'ятають!	15
	Україна обов'язково переможе!!!	15
<i>Тарасюк Анна</i>	Мріють в мирі жити діти	15
<i>Ткач Дмитро</i>	Я голосую за мир!	16
<i>Форносова Злата</i>	Я голосую за мир!	16

<i>Хом'як Роман</i>	Слава нашій Україні!	17
<i>Цимбалюк Вероніка</i>	Хочемо, щоб люди війни не знали!	17
<i>Чикалюк Анна</i>	Наш край	18
<i>Шулятьєв Матвеї</i>	Хай мир панує в Україні!	18

4 клас

<i>Божук Софія</i>	Тату, не йди на війну...	19
<i>Данилюк Надія</i>	З Україною в серці	19
<i>Коловська Олександра</i>	Мир очима дітей	20
<i>Наумець Ірина</i>	Україна – єдина!	20
	Я дякую усім солдатам	21
<i>Ніколайчук Захар</i>	Мир очима дитини	21
<i>Поцікайло Поліна</i>	Я дякую тобі, солдате!	22
<i>Рижко Анна</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	23

5 клас

<i>Байкевич Владислава</i>	За мир, за колоски налиті	23
<i>Дмитрук Софія</i>	Мій голос – майбутнє України	24
<i>Дмитрук Яна</i>	Мені наснилася війна	25
<i>Дубова Вікторія</i>	Україна – єдина!	25
<i>Карповець Кристина</i>	Я за мир	26
<i>Кіяш Уляна</i>	Повертайся живим!	27
<i>Лебідь Ярослав</i>	Мир починається з тебе...	28
<i>Магаревич Максим</i>	Запалим свічку	29
<i>Мельничук Маргарита</i>	Війна	29
<i>Мосійчук Назар</i>	Повертайся живим	30
	Чому плачуть українські матері	30
<i>Панасюк Вікторія</i>	Щоб поруч був лиш ти	31
<i>Панчук Соломія</i>	Присвята Захисникам-	32
<i>Папроцька Христина</i>	Я за Мир!	32
<i>Симоненко Анастасія</i>	Мир очима дітей	33
<i>Фищук Каріна</i>	Ніколи не скориться Україна моя	33

6 клас

<i>Березка Марія</i>	Ми хочемо миру!	35
<i>Грогуль Анастасія</i>	А знаєш, я уже доросла	35
<i>Данилюк Любов</i>	Крик душі	36
<i>Крутій Олександр</i>	Я проти війни	37
<i>Лотоцька Софія</i>	Українські матері	37
<i>Мосніцька Дарина</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	38
<i>Савінова Анастасія</i>	Не соромно?	38
<i>Шандалюк Денис</i>	Я проти війни	39

7 клас

<i>Буй Поліна</i>	Кохана та любя моя Україна	39
<i>Веремійчук Вікторія</i>	Лист солдату	40
<i>Воробей Ангеліна</i>	Оживають розстріляні квіти	40
<i>Ворощук Анна</i>	Хочуть миру всі у світі	41
	Лист солдату	41
<i>Герасимчук Віталій</i>	Ні!-війні	42
<i>Горлюк Владислав</i>	Пишу я лист...	42
<i>Демчук Олександр</i>	Воїнам-захисникам	43
	Хай закінчиться війна!	43
<i>Дерій Дар'я</i>	Мир країна хоче мати!	44
<i>Дерлюк Олександра</i>	Не можна вимовить словами	44
<i>Діравчук Міхаїл</i>	Подяка солдату	45
<i>Калита Єгор</i>	Я дякую тобі, солдате	46
<i>Карпенко Андрій</i>	Нашому захиснику	46
<i>Касянчук Тетяна</i>	В нашу перемогу щиро вірю я!	47
<i>Кибукевич Ольга</i>	Мені наснилася війна	48
<i>Козяр Вікторія</i>	Мрії...	49
<i>Костюк Юлія</i>	Історію нам треба пам'ятати	50
<i>Кушнір Вікторія</i>	Ми переможемо!	50
<i>Лебідь Євгеній</i>	Нашим захисникам	51
<i>Мінчук Юлія</i>	Мій голос – майбутнє країни	52
<i>Нестерчук Анна</i>	Роздуми	53
	У нашу Перемогу віримо ми!!!	53

	Переможемо ми!	54
<i>Нечипорук Людмила</i>	Захисникам - Героям	55
<i>Олійник Назар</i>	Як добре!	55
	Злобна тварина	56
<i>Омельчук Наталія</i>	За мир, за рідні колоски налиті	56
<i>Остапчук Оксана</i>	Ми віримо, що мир настане в нас!	57
<i>Пясковський Ярослав</i>	Вірим ми: закінчиться війна!	58
	Рашисти напали на Україну-мати	58
<i>Свидинюк Софія</i>	Героям України присвячую	59
<i>Сидорчук Юлія</i>	Герої й сміливці живуть поміж нами!	59
<i>Столярчук</i>	Повертайся, солдате, додому	60
<i>Володимир</i>	скоріше!	
	Брату-солдату	60
	24 лютого...	60
<i>Тіцька Карина</i>	Повертайся додому	61
<i>Феджага Анна</i>	Мені знову снилась війна...	62
<i>Чміль Тімур</i>	Відважним захисникам	63
<i>Шуляк Вадим</i>	Захисникам Батьківщини	63
	Народ і армія в війні цій	64
	переможе!!!	
<i>Якимчук Андрій</i>	Герою-солдату	64

8 клас

<i>Гамерник Юлія</i>	Пора	65
<i>Горбель Анастасія</i>	Перемога за нами	66
<i>Дяченко Дарина</i>	Мені наснилася війна...	67
	Мир очима дітей (птаха миру)	67
<i>Ігнат'єва Світлана</i>	За мир, за рідні колоски налиті	68
<i>Коваль Анастасія</i>	Війна – жахливе слово	68
<i>Корнелюк Ангеліна</i>	Україна починається із тебе	69
<i>Леончик Софія</i>	Лист солдату ЗСУ	70
<i>Лесковець Валентина</i>	Лист солдату ЗСУ	71
<i>Лопатіна Вікторія</i>	Українців не зламати!	72

<i>Мельниченко Валерія</i>	Мамина осінь	73
<i>Павлюк Іванна</i>	Мені наснилася війна	74
<i>Рогаль Ангеліна</i>	Дихаю і вірю	74
<i>Смалько Анна</i>	Повертайся живим!	76
<i>Сорока Ірина</i>	Революція гідності	76
<i>Стасюк Вероніка</i>	Війна, на жаль, уже не сон	77
<i>Ткачук Наталія</i>	Мені наснилася війна...	78
	Я дякую тобі, солдате...	79
<i>Фесюк Ольга</i>	Нехай закінчиться війна	79
<i>Ціпкайло Тетяна</i>	Тату, не йди на війну...	80

9 клас

<i>Вівчарук Дарина</i>	Послання рашистам	від	82
	українського народу		
<i>Карповець Анна</i>	Ставай на захист!		83
	Моя Україна		84
	Сини України		84
	В Україні все милує око		85
<i>Колоїз Вікторія</i>	Схилися над могилою солдата		85
<i>Лесковець Тетяна</i>	Чому плачуть українські матері?		86
<i>Марчук Дмитро</i>	А ти могутній, друже Київ		87
<i>Пілецька Діана</i>	Україна – єдина!		87
<i>Суходольська Вікторія</i>	Нав'язана війна		88
<i>Ундір Любов</i>	War is no longer a dream		89
<i>Шершень Сніжана</i>	Війна, на жаль, уже не сон...		90

10 клас

<i>Мельник Ангеліна</i>	Війна очима дітей	91
<i>Березка Наталія</i>	Я вірю: закінчиться війна!	93

11 клас

<i>Андрійчук Вікторія</i>	Повертайся живим!	93
<i>Гаврильчик Зоряна</i>	Схилися над могилою солдата	94

	Україна – єдина!	94
<i>Добровольська Ангеліна</i>	Схилися над могилою солдатів	95
<i>Круглик Анастасія</i>	Україна – єдина!	96
<i>Метелюк Каріна</i>	Оживають розстріляні квіти	97
<i>Мичковська Юлія</i>	Мені наснилася війна...	97
<i>Чикун Мар'яна</i>	Чому плачуть українські матері	98

ПРОЗА

1 клас

<i>Багнюк Ангеліна</i>	Україна – єдина	99
<i>Доброштан Наум</i>	Чому плачуть українські матері	99
<i>Іванова Варвара</i>	Я дякую тобі, солдате	100
<i>Клименко Софія</i>	Мир дитячими очима	100
<i>Тіхонович Дмитро</i>	Мир дитячими очима	101

2 клас

<i>Лаїттона Денис</i>	Мамо, я вірю в тебе	101
<i>Ляхман Тимофій</i>	Я за мир у всьому світі	102
<i>Турчин Аліна</i>	Мир і дружба	102

3 клас

<i>Oleksandr Petrov</i>	My Motherland on fire	103
<i>Рябий Кирил</i>	За мир, за колоски налиті	104

4 клас

<i>Бойко Юлія</i>	Чому плачуть українські матері?	104
<i>Дудка Йосип</i>	Україна – єдина!	105
<i>Зубрій Артем</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	105
<i>Петренко Олександра</i>	Війна очима дітей	106

5 клас

<i>Дубовська Ангеліна</i>	Україна – мій дім	106
<i>Кацура Марія</i>	Війна, на жаль, уже не сон...	108
<i>Комончук Соломія</i>	I vote for peace!	108
<i>Офілат Вікторія</i>	I vote for peace!	109
<i>Романюк Соломія</i>	I vote for peace!	109

6 клас

<i>Дуб Мар'яна</i>	Чому плачуть українські матері	110
<i>Лучко Дмитро</i>	Ми не хочемо війни	110

7 клас

<i>Зембіцька Лілія</i>	I vote for peace!	111
<i>Котяй Марія</i>	Україна – єдина!	112
<i>Шеремета</i>	Мир очима дітей	112
<i>Мирослава</i>		

8 клас

<i>Волошин Богдана</i>	Мені наснилася війна...	113
<i>Громик Ілля</i>	Мій голос – моє майбутнє	115
<i>Дяченко Дарина</i>	Мені наснилась війна...	116
<i>Мельничук Аліна</i>	Життя до і після	117
<i>Muslim Ibrahim</i>	Україна, bekle!	119
<i>Стадницька Сфія</i>	My wings are from hearts	120
	Історія великої чи найбільшої брехні	121
<i>Tatiana Tatishvili</i>	ხმის ვაძლევ მშვიდობას	126

9 клас

<i>Андрійчук Ольга</i>	Серце розривається від болю	127
<i>Будик Анастасія</i>	Ukraine is our Motherland	128
<i>Луканюк Діана</i>	Мені наснилася війна	129
<i>Панчук Євгенія</i>	Україна – єдина	130

<i>Пивоварчук Валерія</i>	Victory for us!	131
<i>Попович Юліана</i>	Ukraine is our homeland we are proud of	133

10 клас

<i>Дем'янчук Анатолій</i>	Незламні	134
<i>Жабчик Дмитро</i>	Перемога за нами!	135
<i>Жабчик Олександра</i>	Війна, на жаль, уже не сон	137
<i>Одиниць Карина</i>	Звернення до світової спільноти!	139
<i>Усенко Іванна</i>	Лист для воїна ООС	141
	Мені наснилася війна...	141

11 клас

<i>Миронюк Вікторія</i>	Війна, на жаль, уже не сон	142
-------------------------	----------------------------	-----

Редакційно-видавничий центр
 Міжнародного економіко-гуманітарного університету
 імені академіка Степана Дем'янчука,
 33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
 Наклад: 250 примірників.
 Підписано до друку 21.04.2022 р.
 Друк офсетний.